

PoZiCa 2010.

Zbirka literarnih i likovnih radova učenika Poreča, Zaboka i Crikvenice

PoZiCa 2010.

NAKLADNIK

Pučko otvoreno učilište Zabok

ZA NAKLADNIKA

Tihomir Vrančić

UREDNIŠTVO

Sofija Keča, glavna urednica

Nikola Sinković, grafički urednik

Dušanka Mikulec Mikac

Andreja Šagud

GRAFIČKA PRIPREMA

Studio za umjetnost i dizajn Nikola Sinković,

www.nikolasinkovic.com

TISAK

Studio za dizajn i tisak Arkuš, arkush@arkush.hr

NAKLADA

700 komada

PoZiCa (okreni)

2010. (8D)

Zbirka literarnih i likovnih
radova učenika Poreča,
Zaboka i Crikvenice

Pučko otvoreno učilište Zabok
2010.

Zlatne ptice ljudskih snova

I ove godine, četrnaesta po redu - PoZiCa, zbornik literarnih i likovnih radova učenika osnovnih i srednjih škola prijateljskih gradova Poreča, Zaboka i Crikvenice nalazi se pred nama!

Ove, 2010., dijeli nas 75 godina od vremena kada je svijet napustio Ksaver Šandor Gjalski u svojoj rodnoj kući, dvorcu Gredicama, nadomak Zaboku.

Veliki hrvatski realist, pripovjedač i romanopisac, predsjednik Društva hrvatskih književnika otišao je za svojim Battorychem, Cintekom, Milićem, ...

Njemu i njegovom djelu u čast nastala je PoZiCa - jer, kako slaviti književnog velikana nego poticati pisanje mladih, objavljivati njihove prve rade i biti poticaj njihovom stvaralaštvu?

Pišući i crtajući, učenici prodiru u sve kutke ljudskih života i duša (onih dobro nam znanih, svakodnevnih, ali i onih koje tek treba razotkriti, onih koji nas muče suzama i bolima, ali donose i radosti), podastrijevši pred čitatelja svu svoju ranjivost-potragu za odgovorima kojih nema, barem zasada!, ali i veselje uočavanja svakodnevice koja ih okružuje.

Emili, učenica iz Poreča, u svome tekstu pita gdje su zlatne ptice ljudskih snova? Prepoznajemo li ih uopće kada nam slete na rame?

Neki će reći da su pronašli svoju sreću, drugi pak da sreće nema, a treći su u stalnoj potrazi za njom ne primjećujući je u malim stvarima oko sebe!

Zlatne ptice izlijeću u jatima sa svih stranica PoZiCe, a na nama je tek prepoznati ih! Ostaviti Facebook koji trenutak i svoje vrijeme posvetiti užitku druženja s njima – riječima i slikama mladih koji nam odista imaju što reći!

Pisati i slikati, kreativno se izražavati, znači mijenjati unutarnji prostor vlastitoga svijeta, znači biti u potrazi za svojim zlatnim pticama – za svojim snovima i obilato ih nuditi i drugima!

Dugoročno isijavati ljepotu, trajno biti prisutan u svakom trenutku stvaralačkog čina i živjeti taj čin, znači darovati svijetu svoj san!

Učenicima i njihovim voditeljima iskrene čestitke, a čitateljima užitak čitanja želi urednica

*Sofija Keča, profesorica savjetnica
Škole za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok*

>Uk
Pore
Bo

Na prethodnoj stranici:

Nina Bauk, 6.b

Balska haljina

OŠ Tar – Vabriga

Fotosinteza sreće

Zapisujem svaku svoju misao, problem, tegobu... crno na bijelo, bez prestanka okaljavam bjelinu papira težinom svoje sjene. Njegovu nevinu prazninu ograničavam svojom potrebom da se izrazim, da izbacim sjeme tame i boli iz svojega poстојanja, da se ponovo rodim u bjelini, sretan.

Gomilam riječi bez razmišljanja, slažem ih u rečenice boli koje su samo meni shvatljive, okolini strane, bezazlene. Pokušavam se osloboditi i na krilima imaginacije poletjeti u bolji svijet, znajući da je to samo fikcija, ipak ne odustajem; bar na trenutak bih volio osjetiti onu uzvišenost potpune ispunjenosti. Toplinu sreće koja je u meni tako dugo bila zaledena...

Ali tama moga nesklađa podrezuje mi krila i ja padam u ponor, natrag u realnost samoće. Prazninu. Led. Riječi naviru iz mene poput hladne bujice, koja se rađa i odlazi u nepoznato, istražuje i razvija se, ali ja ostajem na početku putovanja zarobljen u izazu tame vlastite nekreativnosti. Zaleden iznutra. Onemogućen da budem bolji.

Pokušavam krenuti dalje, putovima inspiracije doći do cilja, no zamka tjeskobe razara taj kratak trenutak sklada i ne dopušta nadi da me upozna. Zatrovani ostacima neuspjeha, moj duh se boji novog pokušaja. Odustajanje. Strah.

Nijedna riječ mi ne dozvoljava da ona bude posljednja, stoga moram nastaviti, mistični zov inspiracije priziva me k sebi i najavljuje mi sreću i budućnost u koju sam već dugo prestao vjerovati, za koju sam mislio da u zbilji ne postoji, da postoji samo u pričama. Ali, realnost je također samo priča, zapisana u stihovima sudbine, stihovima koji nas određuju, neizbjegno ostvarenima u jednom stranom trenutku, bez najave, bez pitanja, neočekivano. Budućnost na granici međusvjesti, realna, ali nedostizna. Vremenski će stići, proći i svršiti svoje postojanje, ali mentalno je daleka, idilična tvorevina za kojom žudim, a neću je dostići.

Tkanje svoje sudbine prepustio sam drugima, dao sam je u nepoznate ruke nemarnosti da je stvori, oblikuje, promijeni. A samo sam se morao prepustiti riječima i pjevati ponosne stihove sudbine onakovima kakve ih želim i stvaram. Propustio sam priliku da nit svoga života udaljim od neutralnosti tuđine i pokušam stvoriti sklad vlastitim snagama, ali borba s indiferentnošću me tako umorila... nisam mogao u rat svijesti svojim

pregaženim duhom, u samoći. Bio sam osuđen na poraz odu-stajanje da se izbjegne katastrofa. Prepustiti se tuđini i čekati kraj.

Moja svijest se odvajala od duha, duh od svijesti. Potpuni manjak ličnosti. Raspadanje, neizbjježan kraj... ali rascijepani dijelovi osobnosti, iako pregaženi u ledu uzaludnosti, pronašli su snagu i još jednim kratkim, ponovnim sjedinjenjem rekli da ne smijem stati, odustajanje je prizivanje kraja. Bez borbe. Nezaštićen.

Snažnim ljepilom ambicije krpam rastrgane dijelove sebe i nastavljam putovanje tamom kako bih kroz riječi stigao do

Katarina Žipovski, 6.a
OŠ Tar – Vabriga

savršenstva bjeline sretnog postojanja. Odustajem od odustajanja. Napredujem. Stvaram.

Sakupio sam dovoljno snage da toplinom svoje imaginacije otopim okove leda prosječnosti te krenem dalje, nastavim otkrivati značajke svoje individualnosti i upijati svjetlo. Oslobođio sam se zamke koja je postala dijelom mene, koja me obuhvatila i prožela tamom samoće, izbacio sam je iz svijesti jednostavnom riječju: "Odlazi!". Morao sam samo skupiti hrabrosti i suprotstaviti se toj sili hladne, monotone rutine koja me zarobila. Kojoj više nema mjesta u meni. Beskućnica. U jednom naglom trzaju mišića izbacio sam ju iz sebe i krenuo tamo gdje prije nisam kročio; nepoznatim putovima drugačijeg, novog, jedinstvenog.

Putujem svjetom bjeline, svjetom iz bajke kakav mi je bio stran za vrijeme cijelog mog bijednog postojanja. Uzaludnost vlastitog postojanja više me ne zamara jer sam završio s prihvaćanjem tame kao jedinim izborom. Svijet je podaren nama, ali smo i mi podarieni svijetu. Moja mala, dosad bezvrijedna individua postaje važna svemu. Postaje važna meni. Prihvaćam sebe kao djelić velike slagalice bijelog svijeta sreće. Sivilo sam prožeо svjetlošću i svaki trag tame izbrisao iz svoje svijesti, sada posvećene boljem. Isprao sam gorčinu vlastitih demona sjete i prekinuo im postojanje, uništio nastojanje da me unište. Naptisti da ne budem napadnut. Preživjeti.

Život mi više nije stran, više nije zatrovani tamom mogućnosti i manjkom ličnosti, gledam ga očima slobode, živim očima svoje individualnosti. Uživam u svakom trenutku, svakoj sekundi, svakom detalju koji gradi moju novu realnost, daleku od leda, daleku od tame. Slobodnu.

Imaginacija boljeg, dovela me k svjetlu.

Život u boji.

Fotosinteza sreće.

**Alen Perčić, 1. r. opće gimnazije
NAGRADA LAURUS NOBILIS**

SŠ Mate Balota, Poreč

Voditeljica: Branka Temimović

Vrata glasova

Toplina. Tišina i mir. To je moj svijet. Nema drugih svjetova oko mene. Ja sam maleno stvorene koje čeka i osluškuje. Nakon devet mjeseci iščekivanja u majčinoj utrobi, izlazim. Zrak se širi mojim plućima i prvi put zaplačem. Plaćem, osluškujem, ali ne čujem. Majka me drži u naručju. S njezinih usana slijevaju se, meni, nedokučive riječi. Svi nešto govore, šapuću, ali bez glasova. Glas zastane na njihovim usnama i nestane. Prestajem plakati misleći da će ih sada čuti. Tišina. Zbunjena lica, tišina, jeza, plač.

Već hodam kao odrasla osoba, gledam bistro i jasno, crtam, pišem, čitam. Ne čujem. Oko mene su šarene igračke. Ostali mojih godina diraju ih, bacaju, vrte... Međusobno pričaju i igraju se. Ja sjedim sa strane. Promatram ih i razmišljam. Razmišljam... Svaki dan proveden u razmišljanju, u shvaćanju nečega što nikada neću moći osjetiti. Čuti.

Volim ribe. One su poput mene. Nisu im potrebne riječi, dovoljni su im pogledi, pokreti i pokoji dodir. Plivaju brzo i nečujno morskim plavetnilom... Visoko u zraku- ptice. Pojave se nepozvano, stoje na grani, pjevaju, pričaju, na nama ljudima nepoznatom jeziku, pa opet pjevaju i svojim glasom razveseljavaju svijet. Ne volim ptice. Ne čujem ih. Vidim ih, lijepo su, ali njihov glas ne postoji. Meni su nečujne.

Svi su nečujni, a ja nevidljiva. Kao da su između mene i svijeta izgrađena vrata. Vrata glasova. Vrata koja ja nikada neću moći otvoriti. Zaključana su, a ja nemam ključ. Ona su tajanstvena, posebna, nedokučiva.

Ljudi sa mnom razgovaraju. Rukama. Ruke su moji glasovi. Ruke su moje riječi. Ruke su moji visoki i niski tonovi. Glasovi. Ja zapravo ni ne znam što su glasovi.

Hodam morskom obalom. More udara o stijene. More priča. More šapuće kamenju i nebu, šapuće meni. Doziva me, ali ja se ne mogu odazvati. Šapuće, a ja ne znam o čemu. Ja ne čujem, no ja sam ono što jesam. Nastavljam živjeti u nadi. U nadi da će mi se jednog dana otvoriti vrata, otvoriti prilika da doznam što mi je more željelo reći.

**Dunja Kureljak, 6.b
NAGRADA LAURUS NOBILIS**

OŠ Tar – Vabriga

Voditeljica: Gordana Poropat Alihodžić

Helena Šoljan, 7.d
OŠ Poreč

Biti okružena svjetлом, a živjeti u mraku

Nakon tri dana prvi put je podigla glavu s jastuka. Oko nje sve sami zeleni, jezivi zidovi i onaj iritantni zadah specifičan za bolničke prostorije u kojem se s ustajalim zrakom miješaju "mirisi" svakojakih lijekova i dezinfekcijskih sredstava.

Sasvim polako otvorila je oči i fiksirala pogled u zeleni zid nasuprot svome krevetu. Bojala se okrenuti glavu. Znala je da je na drugoj strani prostorije ogledalo, ali se nije imala snage suočiti sa surovom stvarnošću. Znala je i to da joj je u ruci debela igla preko koje prima infuziju, ali bilo je lakše živjeti u uvjerenju da je nema. Ionako nije osjećala ništa tjelesno. Ni bol. Ni umor. Ništa.

Preplavio ju je onaj jezivi osjećaj ravnodušnosti u koji bi samo povremeno dolutao dašak straha od suočavanja sa situacijom u kojoj se našla. Razmišljala je o onoj boci infuzije koja joj kapa nad glavom i unatoč svemu pokušavala zbrojiti kalorije koje trenutno opsjedaju njene žile. Osjetila je jaku bol. Sve je propalo.

Natjerat će je da opet postane debela, nepoželjna, izopačena. Neće joj dopustiti da ikada više samo na trenutak osjeti onu savršenu lakoću nakon čitavog dana gladovanja ili kupi traperice na dječjem odjelu jer joj je i najmanji ženski konfekcijski broj prevelik.

Ponovo je spustila glavu, a jedna hladna i posve izolirana suza kliznula joj je niz obraz. Baš u trenutku kada je mislila potpuno potonuti u svu dubinu svojih misli, začula je zvuk vrata. Nije se htjela okrenuti. Nije željela posjete. Nije željela govoriti. Nije joj se gotovo dalo ni gledati, ali je i dalje hladno buljila u onu zelenu površinu nasuprot krevetu. Vjerojatno zato što joj se nije dalo zatvoriti oči. Bila je poražena.

Jedno je vrijeme u sobi vladala šutnja, a onda joj se taj neželjeni posjetilac počeo polako približavati. Ritam njegovih koraka bio je nekako čudan, nepravilan. Došao je do kreveta, na brzinu promijenio bocu infuzije, a onda se zvuk njegovih koraka još brže izgubio negdje na dnu hodnika. To ju je dodatno izbacilo.

Već je pripremila sve protuargumente koje će skresati ravnu u lice pametnjakoviću koji je bude pokušao osvijestiti, kad ono:

ništa. Sigurno je to bila ona šepava medicinska sestra koju je vidjela još prvog dana svoga dolaska u ovu samicu. Osjećala se kao da je živa zakopana. Nema se pred kim braniti, nema kome uvaljivati svoja opravdanja, nema kontrolu nad tom prokletom infuzijom koja ju je sad već dovodila do ludila. Morala je nešto poduzeti. Ako treba, ide i do predsjednika države, ali ona danas izlazi odavde jer nije bolesna!!

Ustala je. Privukla je k sebi stalak infuzije i napravila prvi korak.

Dogodilo se ono što je cijelo vrijeme izbjegavala.

Zbog svoje brzopletosti i nepromišljenosti našla se točno pred ogledalom. Stajala je ukopana pred komadom stakla i po-kušavala krenuti dalje, ali noge su joj se oduzele, a čvor u grlu nije joj dopuštao da proguta slinu. Svaki djelić njenog slabaš- nog tijela drhtao je svom silinom.

Bila je šokirana.

Prvi put, nakon punih pet godina, nasuprot sebi vidjela je nepoznatu osobu s jezivo tankim rukama i stravično izboženim ključnim kostima.

Ustuknula je.

Stajala je neko vrijeme bespomoćno proučavajući svoj odraz, a onda je napravila dva koraka unazad i sjela na rub kre-veta.

Suze su joj već poprilično nakvasile spavaćicu, a ruke uko-čeno i nepomično pridržavale glavu.

Pogledala je kroz prozor.

“Biti okružen svjetлом, a živjeti u mraku..”, izustila je sasvim tih.

Nina Čuš, 1. r. jezične gimnazije

POHVALJENI URADAK

SŠ Mate Balota, Poreč

Voditeljica: Branka Temimović

Buđenje

Svi likovi u ovoj priči plod su moje bujne mašte
i kao takvi ne mogu se smatrati odgovornima
za bilo kakvu moguću štetu prouzročenu
kod čitatelja. Pogotovo ti, Luka. Dosadnjakoviću.

Kao što vjerojatno znate, najteži je posao na svijetu imati obitelj. To jest, najteži je posao žonglirati zapaljenim svijećama dok vozite monocikl na tankom užetu iznad nekoliko vrlo g(l) adnih aligatora, ali kao što rekoh, imati obitelj je blizu top tri-četiri najteža posla u cijelom cjelatom svemiru.

Aha. Pa si vi mislite. Petak trinaesti - mačji kašalj za ljutitu majku koja čisti, premorenog tatu koji još uvijek radi, dosadnoga brata koji... koji nešto čini, što to već on inače... čini, je'l, i cijeli ostatak strina, tetaka, ujaka, baka, djedova, bratića u drugom i trećem koljenu, sve daljnje i bliže rodbine uključujući tetu Joan iz Amerike, te onog malog štakora u našem dvorištu koji se toliko udomaćio da mu sada i hranu nosimo svakodnevno. Mda.

I, kao da vas nisam već dovoljno prepao, tek zamislite takvu obitelj u petak trinaestog. Ili još gore, u ponedjeljak prvog. Kao prvi tjedni dan. Kao prvi dan škole nakon kratkoga dvodnevног odmora. Em što se nismo odjenuli, em torbe nisu u redu, pa još na sve to Luka (to je onaj pogotovo izmišljeni lik) spava. Pa imao je dva dana za to! Dva!

Ali kako sam ja nadasve dobar, neosuđujući, miran i staložen brat, sve to propuštam samo s osmijehom. Neka se netko drugi o tome brine, nisam došao prvi na svijet da bih morao na njega paziti. To je posao bake, djeda, none, mame, tate, susjeda, ulice, neke odgojne ustane ili na kraju krajeva, škole. Zar ne? Imam li pravo ili imam pravo?

No hajde, nekako se on već izvuče iz kreveta i izmigolji na površinu gdje ga možemo vidjeti, čuti i dakako, zezati.

- Bok, Tiny Dancer. Vidim da si se odlučio pridružiti živima.- pozdravim ga, dakako, pjesničkim izražavanjem koje bi netko možda nazvao torturom, ali ja ne mislim da to ime ima ikakve veze s tortama pa neću više spominjati nikakve torture, piture, kolačure ili što već u vezi s ovim nadimkom.

- Bok. To.... ŠTAAAAAA ? Kako si me to nazvao ?!

- Pa Luka, zašto bih ikako drukčije ?

- Lažeš.

- Ne.

- Da.

- Ne.

- Znaš što, već ionako kasnimo, nemam se vremena svađati - laže on po n-ti put. Iako je pravi dijalog ove posljednje rečenice zapravo bio gomila cenzuriranih zvjezdica, za potrebe ovoga teksta i hrvatske publike, moj brat je predstavljen kao pristojna, nadasve staložena i mirna osoba (zapažate sličnosti s mojom malenkostí - pa gotovo je savršen!).

- Ok. Tiny Dancer.

- Čuo sam! Nazvao si me Tony Danza! - kaže onaj Luka kojega svi poznajemo.

- Ne bih to nikada učinio.

- Ma dajte, dečki, moramo u školu.- odnekud se javi mama, koja još uvijek nije odlučila što će odjenuti.

- Radije mi kažite stoji li mi bolje ova siva...- reče, pokazujući lijevu čizmu na nozi. -Ili ova crna ? - i okrenu se na drugu stranu.

Mi smo, dakako, već istrenirani što činiti u ovim bliskim situacijama. I ne podigavši pogled, u maniri najboljih FBI-ajevih agenata, u isti glas ispalismo:

- Crna, naravno!

Ne zaboravite, ako ona bira, ne gine nam cijela gomila neopravdanih školskih sati i pokoji uludo utrošen (ali i dobrona-mjeran) savjet. Urbana legenda kaže da je ona u slavno vrijeme, spremajući se za petu obljetnicu mature, počela pripreme tjednima prije, kako bi se dovoljno hidrirala, nakupovala, napudra-la i šttagajaznam pa da izgleda savršeno. I još je tada kasnila sat vremena na party!

Ali, bilo kako bilo, danas ima nas kako se takve situacije ne bi više nikada ponavljale ili, ne daj bože, kako ne bi složila pogrešne boje u svakodnevnim komunikacijama. Zamislite tek taj skandal! (u povjerenju, nakon našega savjeta pogleda se u "spi-gl" još barem triput kako bi se uvjerala da nismo lagali – ipak ču to prešutjeti u ovoj pričici).

Ako ste pomislili da je ubitačno ovo majčino nećkanje, morete vidjeti situaciju kada se tata probudi. Prije svega, moram napomenuti da on radi u biiip (reklama!) prvi dio dana, a drugi dio dana je (tadadadam, Betmen!) tajni programer kojemu ništa ne stoji na putu do pravde (točnije, pravog rješenja za pra-

vi problem).

I često ostane raditi dokasna. Točnije, mi idemo u naše sobe "spavati" (ha-ha) dok on ostaje prsa o prsa u borbi s krvoločnim mister Kompjuterom. Duboko u noć svemirski jauci dopiru do svih kutaka naše kuće, a nitko se ne usudi ni nagađati što se događa u dnevnom boravku - borbenoj areni.

Stoga, kada se naš Spasitelj probudi iz kratkoga mu sna, nitko ne zna u kakvomu je stanju. Reći mu dobro jutro? Hoće li možda zarežati na nas kao na kakve prišipetlje? Ili će se naljutiti ako ga ne pozdravimo? Jao, koliko samo pitanja u ranojutarnjim satima...

Srećom pa majka brzo obuva neke brand-name cipele s visokom petom čiju cijenu nitko ne želi znati (iako ih ona uvijek uzme "sa sniženja" - mama, ako ovo čitaš, to sam stavio samo da kažeš "A jooooo..." i počneš navoditi činjenice koje dokazuju neistinu ove tvrdnje), te svi zajedno izjurimo u naš automobil, tek nečujno izusteći "cao" kao dokaz našem ocu da ga doista i volimo. Tada je tek oko 7 i 40, a škola ne počinje do 8, tako da još malo zurimo u Sunce (koje je tada prezentirano našom garažom, dakako) i mislimo kako smo samo mali na ovomu svijetu (moš si mislit, zapravo se još dvadesetak puta vraćamo u kuću poput vihora i uzimamo hrpe stvari koje smo zaboravili ponijeti).

Ali kako svaka vremenska nepogoda kad-tad prođe, tako i mi uskoro krećemo prema školi, dok kamera broj jedan "odzumira" pogled i pokazuje predivnu blijedoplavu pozadinu okruženu žučkastozelenim drvećem i pokojom kapljicom rose. I tek tada svi zajedno shvatimo - naš je život zapravo nezamjenjiva priča!

**Toni Kukurin, 7. r.
POHVALJENI URADAK
OŠ Jože Šurana Višnjan
Voditeljica: Marica Ledić**

Facebook nas spaja i razdvaja

Da, i ja sam jedna od onih koje svaku večer provode piljeći u monitor računala, isključena od ostatka svijeta. Ili možda povезana s ostatkom svijeta? Ovisi, kako se uzme.

Što bih inače radila navečer? Čitala lektiru? Ma ne, to je prepornoro. Provodila večer s mamom na kauču pred televizorom uz neki dobar film ili igrajući neku društvenu igru? To ne bi bilo loše, ali ipak sam ja pubertetlja. Tko se još u mojim godinama druži s roditeljima? Možda bih mogla učiti? Kasno je, moj bioritam se s time ne bi složio. Mogla bih pospremati stan? Ma ne, i za takve je poslove prekasno jer bih pravila buku i smetala susjedima, a ja se pridržavam kućnog reda i ne želim nikog ometati. I tako, zadovoljna što sam pronašla opravdanje, zaključujem da je "Face" jedina mogućnost koja mi ostaje za večernju zabavu. Znam, svi govore da je to loše, a što drugo mogu? Uostalom, ja sam pripadnica nove generacije, moram biti u trendu sa svojim vršnjacima.

"Face" ima i dobrih strana. Preko njega sam upoznala rođake u Australiji koje na drugi način ne bih bila mogla pronaći. Preko "Facea" sam održala poznanstva s brojnim prijateljima iz udaljenih krajeva i sklopila nova prijateljstva s vršnjacima iz mog grada, s osmašima iz suprotne smjene i iz Talijanske osnovne škole. Zbog "Facea" sam naučila tipkati brzinom profesionalne daktilografkinje. I to je neka korist, zar ne? Dok sam bila u bolnici, i to u vrijeme božićnih i novogodišnjih blagdana kad se svi vesele i druže, kratila sam usamljeničke bolničke dane družeći se s prijateljima na "Faceu" koji su me hrabrili i tješili.

Međutim, ima na "Faceu" i nekih sadržaja koji nisu prihvataljni, neki su neugodni, a neki štetni ili čak opasni.

Ljudi se pred ekranom osjećaju zaštićeno i nevidljivo. Zaborave da su s druge strane ekrana također ljudi, koji čitaju što piše, pamte, misle i osjećaju. Možda zamišljaju da pišu u svoj tajni dnevnik koji nitko neće pronaći i pročitati? Zaboravljaju da ono što napišu ostaje kao neizbrisiv trag i ima veću težinu nego izgovorene riječi. Često se usude napisati ono što se nikad ne bi usudili nekome izreći u lice.

S jedne strane to je dobro jer omogućuje sramežljivima da se ohrabre, otvore, započnu razgovor i uspostave komunikaci-

ju. Lakše pronalaze riječi nego uizravnom razgovoru jer imaju više vremena razmisliti što bi napisali, više vremena da shvate što je sugovornik htio poručiti. Tako uvježbavaju vještinu razgovaranja pa postaju spretniji i u pravom susretu s ljudima.

Ali, taj isti osjećaj zaštićenosti i nevidljivosti daje bahatima priliku da do kraja pokažu svoju nekulturu i zloču. Zbijaju ne-slane šale na još neuljudniji način nego bi se usudili u pravom susretu. Nemilosrdno ruše sve pred sobom psovka i uvredama na tuđi račun. Otvaraju lažne profile ili se koriste tuđim identitetima kako bi spletkarili. Stvaraju grupe s namjerom da nekog vrijedaju i izvrgnu ruglu, potpisuju peticije protiv osoba koje uzmu na zub, udružuju se u prave bande.

Poznate su opasnosti koje vrebaju s interneta. "Face" je jedna od takvih opasnosti za naivne i nepromišljene. Djevojčice od dvanaest-trinaest godina slikaju se u izazovnim golišavim pozama kao Playboeve zečice i ne znajući što te poze poručuju. Lako mogu postati mete bolesnim ljudima i pedofilima koji vrlo lukavo nastupaju maskirajući se kao vukovi u janjeće kože. Ne znam jesu li bolesnije te djevojčice, poremećeni seksualni manijaci ili roditelji tih djevojčica koji ne kontroliraju što im djeca rade na internetu, nego dopuštaju da ih odgaja virtualni svijet. Moji roditelji prate sve što radim na kompjuteru, često o tome razgovaramo i navode me da naučim kako iskoristiti prednosti i izbjegći opasnosti virtualnog svijeta.

Zaista se na "Faceu" mogu pronaći svakakvi ljudi: dobri, iskreni, umišljeni, samoljubivi, naivni, bahati, podmukli, zabavni, duhoviti, uobraženi, nepromišljeni, lukavi, mrzovoljna gundala i vedri i uvijek veseli ljudi. Ako pažljivo čitaš, lako ih sve otkriješ. Svatko na "Faceu" otkrije svoje pravo lice, svoju pravu "facu". "Face" je veliki album raznih likova, prava enciklopedija ljudi iz koje možeš mnogo naučiti.

Srećom, većina ljudi koje susrećem na "Faceu" želi se do-bronomjerno zabaviti. Često se znam slatko i od srca nasmijati duhovitim primjedbama mojih "face"- prijatelja. To me privlači da se kad god imam slobodnog vremena uključim u moje "face"-društvo.

Tako sam, jedne nedjelje, kad je nakon svih onih dosadnih kiša konačno iza tmurnih oblaka izvirio sunčan dan, uključila računalo i s prijateljicama se preko "Facea" dogovorila za poslijepodnevnu šetnju. No, nikako nismo mogle prestati pričati. Stalno su nas za ekran vezivale teme, jedna zanimljivija od druge. Baš kad bi neka do nas napisala : "Nađimo se za deset

minuta u parku”, iskrsnuo bi neki novi modni detalj kojeg je hitno trebalo analizirati i prokomentirati. Za njim bi odnekud kapnuo ultra super zgodan glumac pa se moralo raspraviti o svim njegovim filmovima i presuditi u kojem je ostvario uspješnu ulogu. Baš kad bi se odlučile isključiti, neka bi od nas četiri morala ispričati još samo ovo, pa samo još ono. Bez kraja i konca. Nismo ni primijetile koliko je vremena prošlo. Već se počelo mračiti.

Jedna se od nas sjetila napisati: “Mogle smo do sada već četiri puta prošetati do grada i natrag, obaviti pregled svih izloga i nadisati se zraka do mile volje. Uopće se nismo družile!” Druga je odgovorila: “Nismo se družile? Ali, satima razgovaramo! Baš smo se dobro zabavile i nasmijale. Doduše, nismo se gledale, ali to i nije važno. Riječi su bitne. I važno je da smo bile zajedno.” Morala sam priznati da je na neki način u pravu. Na neki smo način ipak cijelo poslijepodne provele zajedno. Družile smo se.

Nije mi baš sasvim jasno možemo li to smatrati druženjem ili virtualnom otmicom od pravoga života? I tko je otmičar? A tko su taoci? Je li nas “Facebook” povezao ili razdvojio?

Kako se uzme...

Jana Kos, 7. d
POHVALJENI URADAK
OŠ Poreč
Voditeljica: Snježana Sumić

Gdje su zlatne ptice ljudskih snova?

Kod nekoga sjaje, lete i cvrkuću, a kod drugih su se umirile, odletjele ostavivši srce prazno. Netko misli da u potrazi za njom treba obići cijeli svijet ili se popeti na najvišu planinu.

Zlatna ptica za svakoga ima drugačiji oblik, a i prah s njenih krila svakome drugačije obogaćuje život. Nije li okrznula prvašića koji je dobio svoju prvu peticu, majku kad ju dijete iznenada zagrli ili pjesnika kad dovrši pjesmu?

Ne moramo prepoloviti bezbrojna mora uzaludno je tražeći, zavirimo u svoje srce. Ono će znati što nam može pružiti osjećaj da smo tu gdje trebamo biti. To može biti knjiga s posvetom

Ivana Augustinović, 8.a
OŠ Poreč

ili jabuka mirisna od ruke koja ju je darovala.

Ponekad začujemo lepet njezinih krila, poneko njezino perce zaustavi se u našoj kosi, a mi, iako smo za njom čeznuli, ne uspijemo je prepoznati. Mali princ (lik koji je za mene gotovo stvaran, a ne samo osoba s karakterizacijom kako ga definira teorija književnosti) misli da će sreću naći na svojim putovanjima. Upravo na njima saznaće da ju je cijelo vrijeme nosio sa sobom. Bila je to njegova ruža, jedinstvena jer ju je on takvom učinio, zbog topline koju joj je dao, zbog vremena koje je njoj posvetio.

Da sve prave knjige govore o traganju čovjeka za srećom, potvrđuje i Hemingwayjev junak, starac koji je sreću našao u prkošenju sudbini, ne dopustivši joj da ga porazi. On nikad nije priznao poraz pobijedivši u najtežoj mogućoj borbi, protiv samega sebe.

Kad zatvorim korice knjige i kad lik s kojim sam dijelila želje i sudbinu pronađe svoju zlatnu pticu, makar izvezenu na svilenoj marami kao Selimovićev junak, tko će mi pomoći da pronađem i prepoznam svoju?

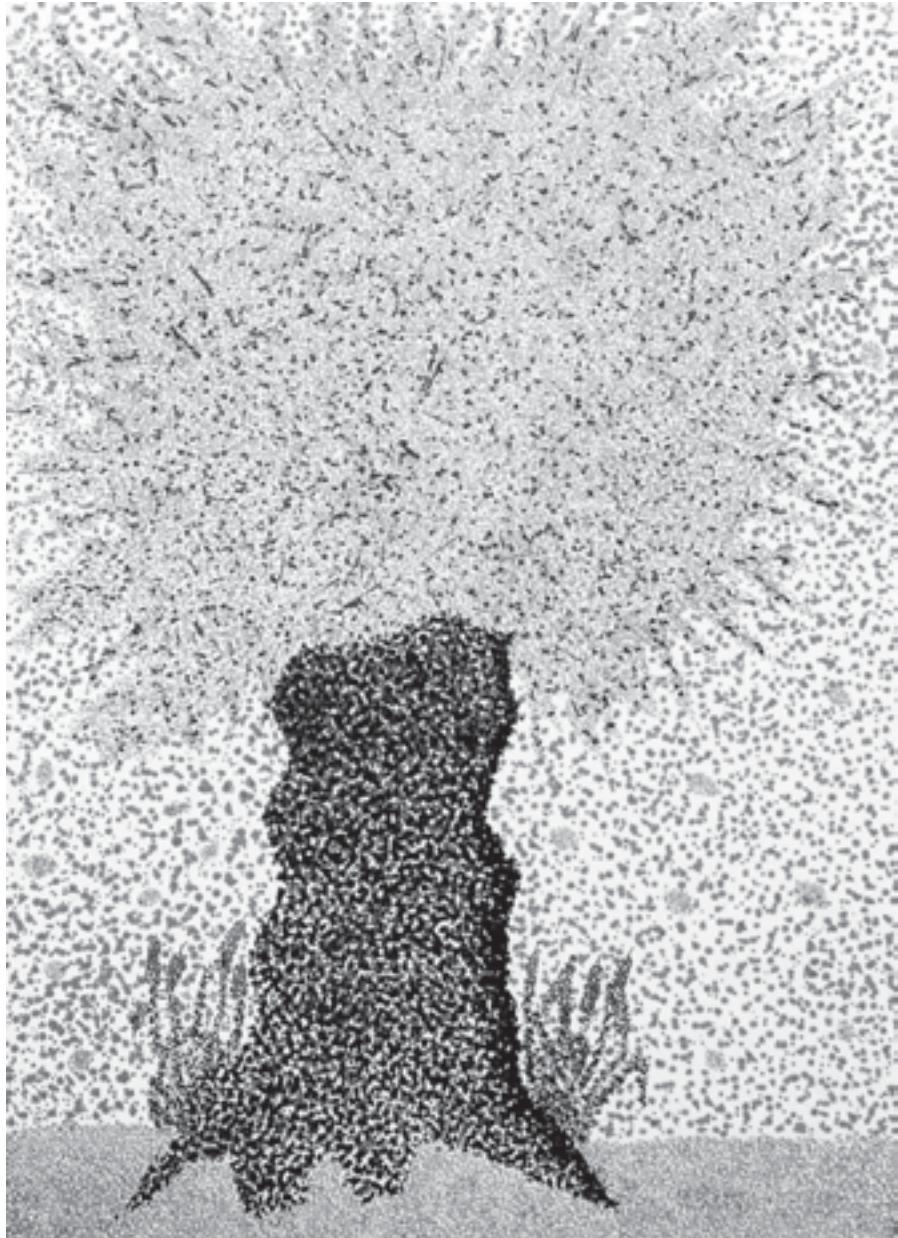
Morat će biti nalik Malom prinцу koji odlazi u smrt da bi se vratio svojoj ruži ostavljajući u zvijezdama odjek srebrnog smijeha.

Pred ljubavlju i smrt je slaba.

Evo rješenja koje sam tražila u knjizi, a nadam se da ću ga naći u životu.

Emili Černeka, 8.b
POHVALJENI URADAK

OŠ Poreč
Voditeljica: Nevanka Mandić

Ariana Kovačić, 6.b

Jesenski vatromet

OŠ Tar – Vabriga

Igračke bez duše (osvrt)

U vremenu kad su roditelji usmjereni na učvršćivanje materijalnog statusa, a neki, nažalost, na borbu za preživljavanje, mnogi će reći da su djeci najbolji prijatelji- igračke. Igračke bi trebale djetetu obogatiti maštu, pomoći im da upoznaju svijet koji ih okružuje i darovati im osjećaj da su pozvani mijenjati ga.

Dječe sobe prepune su igračaka, od tradicionalnih plišanaca, lego kockica i barbika do raznih video igrica, lutkica koje ispuštaju zvukove te električkih igračaka s kojima se igra svodi na pritiskanje gumba, no djeca ipak dolaze roditeljima s izjavama: "Dosadno mi je, ne znam čime bih se igrala".

U prvom razredu naše škole zamolili smo učenike da nacrtaju tri svoje omiljene igračke. Dvadeset troje učenika naslikalo je računalo i TV, treća igračka bila je neka električka sprava, dok je samo pet učenika nacrtalo loptu, a tek troje učenika lutku.

Na pitanje što su domine samo sedam učenika odgovorilo je da je riječ o igri, a niti jedan učenik nije nikad igrao ovu društvenu igru.

Djeca pokazuju radost pri susretu s novom igračkom, ali ubrzo ostavljaju komad šarene plastike koji uključe, a on se dalje "igra" sam sa sobom. Električnim željeznicama, auto-pistama i lutkama koje plaču nisu potrebna djeca. Takve igračke reklamiraju kao interaktivne, a one od djece zahtijevaju minimalan angažman i gotovo nikakvu maštovitost.

Matea, majka jednogodišnjeg Filipa, opisala mi je njegove igračke: *Kupili smo mu spravu za koju se može držati dok čini prve korake, a koja se poslije pretvara u bicikl. Dobio je i kocke koje sviraju. Sve je to pogledao, poslije pet minuta okrenuo se i nije ga više zanimalo. Nastavio se igrati praznom bočicom u koju sam stavila rižu. To mu je omiljena igračka već tri mjeseca.* Filipu je bilo dovoljno njegovih dvanaest mjeseci da odbaci ponudu beščutne industrije profita i pronađe toplinu u predmetu kojem su svrhu dale ruke njegove majke.

Da bih našla svijet u kojem su igračke djeci prijatelji, vratile sam se u vrijeme kad igračke nisu pokretale baterije, nego mašta.

Razgovarala sam s našim učiteljicama pa vam nudim nekoliko mogućnosti za nove-stare igre i igračke u kojima je sačuva-

na mudrost zemlje, toplina sunca i pouzdanost grota.

Po vedorini i dosjetljivosti vezanoj za igru vjerojatno prepoznajete profesoricu prirodne grupe predmeta:

U moje vrijeme roditelji nisu imali u svijesti da se djeca trebaju zabavljati ili imati igračke. Mislili su da djeca moraju raditi i pomagati obitelji. No mi smo se ipak snalazili. Igrali smo se graničara krpenim loptama dok smo čuvali stoku. Na livadi smo napravili sklonište. Tu smo se sklanjali od nevremena i od dosade. No gotovo sve svoje igre povezivali smo s korisnim. Igrali smo se s janjcima i davali smo imena svim mladima. Djeca na selu su puno više vezana za prirodu. Znali smo sva imena životinja, iz svog i tuđeg stada. Nekih se još uvijek sjećam.

Dramatično, kako sami očekivala od profesorice književnosti, započinje svoju priču naša sljedeća sugovornica:

Moglo bi se reći da sam ja imala Barbiku prije nego što je izumljena! Nacrtala bih na tvrdom kartonu vitku lijepu djevojku s raširenim rukama. Imala je plavu kosu i lijepe cipelice. Odjeću sam sama pravila od šarenih krpica. Moja je Beba (tako se zvala lutka) imala odjeću za svaku priliku. Najradosnija sam bila kad bih od krojačice koja mi je šila haljinu, dobila ostatke raznih tkanina. U posebni ormari (čitaj kutiju) spremala bih svečane haljine, u drugi zimsku odjeću i slagala ih nastojeći skupiti što ljepše uzorke.

Najljepši dio igre bio je kad bih pred kuću iznijela šarenu dekicu i na nju počela slagati svoje blago. Veselila sam se do lasku priateljice koja će odmah opaziti novi komadić Bebine odjeće jer je moju zbirku poznavala kao vlastitu. Ova igra nikad nije bila ista, ništa se nije ponavljalo, osim moje radosti kad otvorim kutiju. Voljela bih da i vama jedna krpica može zamjeniti balsku haljinu.

Opredjeljenje za kolektivne igre u djetinjstvu opravdava izbor profesije moje sljedeće sugovornice, nije slučajno danas dio školske stručne službe:

Imala sam sreću jer sam do desete godine živjela u stambenoj zgradici. Mnogo smo vremena provodili igrajući se. Igrali smo se uglavnom zajedničkih igara: skrivača, lovice, vozili smo se koturalkama i biciklom. Išli smo zajedno na kupanje pa smo se natjecali skačući u more. Na ulici smo igrali graničara, badminton, školice, skakali smo preko lastike. Svaki slobodan trenutak proveli smo igrajući se. Šivali smo odjeće lutkama, igrali smo se festivala, nekada smo istraživali kuće u izgradnji. Igrali smo igre u kojima nitko nije bio sam.

Ljubav za knjige i želja za kreativnim izražavanjem i u djetinjstvu je krasila moju prvu učiteljicu:

Moje prijateljice i ja smo često glumile "žene", kuhale smo s blatom ili pijeskom, "krale" smo maminu odjeću i pravile se da su lutke naša djeca. Voljela sam se igrati škole, biti učiteljica, što je na kraju postao i moj poziv. Mi, djeca iz ulice, često smo priređivali priredbe. Lijepo smo se obukli i svatko bi pripremio svoj nastup. Uzvanici su bili roditelji, rodbina i obiteljski prijatelji.

Nekoć, kad djeca nisu imala igračke, morala su ih izmišljati. Njihove ruke dodirivale su drvo, travu, vodu, a misao tražila igračku koja će ih upoznati s njima samima.

Nisu bila okružena hladnom i beščutnom plastikom, niti su samovala između svojih zidova gledajući igračke koje same jure, sviraju ili plaču. Kad je djevojčica kidala svoju krpenu lutku, tražila je u njoj dušu, onu istu koju joj je udahnula kad ju je stvarala. Ako pokida današnju igračku, u ruci će ostati samo krhotine nekog virtualnog ljubimca, a u srcu osjećaj ispraznosti. A duša?

Ja vjerujem da i današnja djeca znaju i mogu oživjeti biće od platna ili papira i tako opravdati povjerenje koje im ukazuje život.

Andjela Dejanović, 7.b

POHVALJENI URADAK

OŠ Poreč

Voditeljica: Nevenka Mandić

Let života

Ne znam otkud početi ... zbilja ne znam ... toliko mi se toga trenutno mota po glavi da ni sam ne znam otkud bih počeo ... pa vas lijepo molim ... ako se slučajno izgubite ... samo nastavite slušati dalje ... na kraju će vam sve biti jasno ...

Teško je ... neopisivo teško živjeti u ovom vremenu gdje ne možeš doći do svog potpunog izražaja ... gdje ljudskim osjećajima nestaje svaki trag ...

gdje se ljudske vrijednosti gube iz dana u dan ... sve te tjeraju naprijed ... jednostavno ne možeš stati ... osjećam se kao na prepunom amsterdamskom aerodromu, gdje se svi guraju bez imalo obzira za druge ... za one manje od sebe ... za svoje bližnje ... za sebe ... imaju kartu za život i bitno im je samo da se

ukrcaju ... a ja ... pokušavam stati i pogledati vozni red ... pogledati gdje bi meni bilo najbolje ... ne želim tamo kamo idu svi ... no jednostavno ... u toj gužvi ... svi vas tjeraju naprijed ... ne stignete se ni snaći, a već ste u avionu i ljubazna stjuardesa vas smješta na vaše sjedalo ... a zapravo u sebi

kipi i samo čeka kad će izaći i zapaliti, i najradije bi vas izbacila iz aviona ... ona misli da se to ne vidi ... ali ja vjerujem da se sve da pročitati iz ljudskih

očiju ... mada su sve više manje postale hladne ... bezosjećajne ... bez onog ljudskog sjaja u njima ... oči više nisu ogledala duše ... sad su ogledala društva ...

No ... ispričavam se ... malo sam se zanio ... dakle ... sjedate na ... vama predodređeno mjesto i gledate te ljude oko sebe ... svi su ushićeni ... i jedva čekaju iskusiti taj let ... let života ...

Poljećemo ... sad znate da nema više nazad ... iako će vam trebati kratko vrijeme da dođete do destinacije ... znate da ostajete na početku daleko od cilja ... i da ne možete pobjeći od te rutine ... nemate kamo ... u sljedećem trenutku ... čujete vrisku i paniku ... avion pada ... ruši se ... sve što ste ikada i napravili u svome životu sada će ...

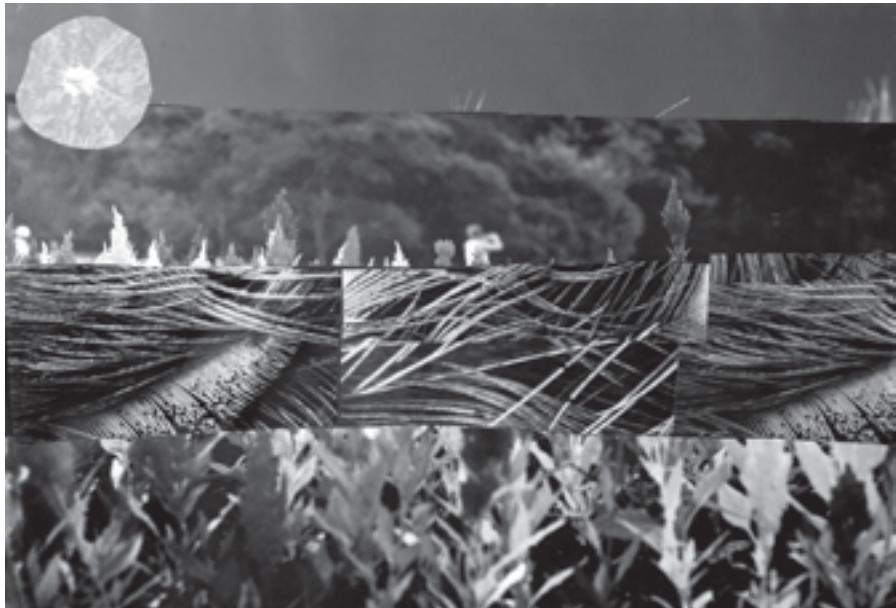
nestati kao beznačajna sitnica ... nesvjesno počinjete promotavati taj film svog života ne biste li našli pokoje dobro djelo u nadi da ćete možda preživjeti

ovaj teški pad ... no na vašu žalost nailazite na dane koji su u potpunosti jednaki ... i kao da stojite na mjestu ... film se ne pre-

motava ... radite ... s posla kući ... zovu vas prijatelji ... odbijate ih zbog umora ... sutra pak poslijepodnevna smjena ... ali opet ista stvar ... zove vas djevojka

... nemate vremena ... obitelj vas zove na ručak ... ne stignete jer baš toga dana morate raditi cijeli dan ... praznik je ... sati se računaju dvostruko ... i jedino što vidite jest da sve to propušte ... zbog jednog jedinog dana u mjesecu ... dana kada stiže plaća ... novac ... kupit će si auto ... kupit će si stan ... kupit će si snove ... kupit će si kartu za mjesto koje ne znam ni gdje je ... a sada jedino što znam jest da ni preživjeti neću ... a to je ono što sam radio cijelog života ... preživljavao ... zar se na to svodi cijeli ljudski vijek ... zar preživljavamo od dana do dana ... ne obazirući se na prijatelje ... a kada i odlučimo pozabaviti

se njima, to bude čisto zbog drugih ... da ne misle da ste "drugačiji" ... ne radite to zbog sebe ... ili što je još važnije ... zbog svoga prijatelja ... djevojku ne volite zbog nje ... nego da biste negdje utopili svoje prirodne nagone ... a obitelj više ni ne doživljavate ... zar se sve svodi na to ???

Antonio Vuk, 8.a

Rekompozicija
OŠ Tar – Vabriga

prolaze me trnci dok ovo pišem ... ljut sam ... zbilja ... teška srca sam sebi priznajem ... da je više manje sve oko mene

postalo doslovno ovako ... tek tu i tamo ... negdje u tmini ... nađete osobu čije oči sjaje ... zrače toplinom ... iskrenošću ... ja si neću dopustiti da se skrivam ... ali ni neću dopustiti da me materijalni snovi ... opipljivi snovi bace u sivilo današnjeg svijeta ... današnjih ljudi ... posebice svijet odraslih ... starijih ... koji se zatupljuju nekim glupim stvarima ... za kojima se mnogi od nas ne bi ni okrenuli ... a time zatupljuju i svoju djecu ... sve su više bitne titule koje zapravo ni ne postoje ... jer kad otkloinite sve ono zlato i sjaj s njihove kože ... naići ćete na veoma siromašnu osobu ... a to je najbitnije ... biti ono što jesi ... a ne da te drugi stvaraju ... svi smo rođeni jedinstveni ... treba takav i ostati ...

opet sam se malo zanio ... ispričavam se ako sam uvrijedio nekoga ... ali ako jesam, to je samo dokaz da istina boli ... a istina zna boljeti jako ... da se ja vratim na svoju priču ...

Nakon što ste svjesni da ste u životu zapravo učinili više loših nego dobrih djela ... kako ste više podijelili lažnih

osmijeha nego iskreno uživali u ljudskim osobinama, osjećajima ... mogli ste sve to iskusiti ... osjetiti ... a sada opet osjećate onaj isti osjećaj kao i cijelog svog bijednog života ... strah ... paniku ... nelagodu ... vi ste se zapravo cijelog svog života osjećali mrtvima ... a sada je jedina razlika ... što to znate da ćete biti ... ironično zar ne ?

Ipak ... otvarate oči sljedećeg jutra ... ugledate sunce ... pokušavate izbrisati iz glave sve strahote koje ste vidjeli tu na dnu ... kada je vaš

let dotaknuo dno ... to sunce što ozaruje vaše lice ... daje vam želju ... jednu iskrenu želju koju čovjek ima kada doživi ono najgore ...

volju za životom ... imate novu priliku ... imate novu šansu ... dižete se ... znate da neće biti lako ... svuda oko vas ostatci ... onoga čega zapravo nikad nije ni bilo ... što zapravo nije ni postojalo ... opet padate ... nemate snage ... na koljenima ste ... spremni priznati poraz ... a onda osjetite hladnu ruku na svoje ramenu ... i slabušnu snagu koja vas pokušava podignuti ... ustajete ... a zatim vam se pred očima prikaže andeo ... još jedna osoba koja je preživjela pad ...

sunce je nestalo ... oblaci se skupljaju ... vas dvoje ste jedino

dvoje koje je dobilo novu priliku ... a već sad imate priliku da ju izgubite ... pokušavate preživjeti ... zajedno ... ruka u ruci ... rame uz rame ... dok vas gaze oluje ... dok vas smrzavaju kiše ... dok poslije svakog koraka

prema spasu vreba nova i veća opasnost ... vi ste skupa ... ne dopuštate da vas išta slomi ... ona je vaše svjetlo na kraju tunela ... vi njena sigurna utvrda ... ona vam je onaj neispunjeni san koji se zagubio dok ste odrastali u ovakovm svijetu kakav upravo poznajete ... sretni ste ... na neki način ...

No jednog dana ... nakon svih tih loših dana ... na vidiku ugledate spas ... došli su po vas ... sada mislite ... da je vrijeme ... da napravite ono

što ste oduvijek htjeli ... mislim oduvijek ... od onog trena kada ste ugledali tu predivnu osobu ... s kojom ste proživjeli toliko toga ... u tako kratkom vremenu ...

s kojom ste spremni početi iznova ... da joj jednostavno prizname ... da ne želite dalje bez nje ... u tom trenu ... ona se ukrcava na brod spaša ...

i odlazi ... kažu da za vas nema mjesta ... ona je našla bolje mjesto ... a vi ste joj bili tek privremeno sklonište gdje će se sakriti tijekom loših

vremena ... sami ste i na početku ... shvatite da vas je napustila jedina osoba ... kojoj ste se usudili pokazati što zapravo jeste ... to vas baca na

koljena bez obzira koliko ste snage skupili tijekom uspona ... baš ironično ... da vam jedna osoba ... koju upoznate u nekom dijelu vašeg života može uzeti puno više nego što može dati ... uzela je sve ... dušu ... srce ... a s time i tijelo vam odumire ... vraćate film unazad ... ali ovaj puta tragate za lošim djelima ... pokušavajući shvatiti zašto vas je ta osoba ostavila

ili zašto vas nije povela sa sobom ... prolaze vam tako divni dani kroz glavu ... kada ste zbog nje skoro izgubili glavu pokušavajući joj pružiti siguran

dom ... (smješkate se) ... kada ste patili od trovanja hranom pokušavajući nju zaštитiti ... (osmijeh je već ozario cijelo vam lice) ... zatim se sjetite kada ste ju zabavljali izvodeći budalu od sebe ... iako vas nije nitko vidio ... tako ste se osjećali ... ali nije bilo bitno ...

kada ste ju gledali kriomice skrivajući u sebi neki osjećaj kakav ni prema kome niste osjećali ... (osmijeh sa lica je nestao) ... kada je plakala, vi ste bili jedino rame koje je imala ... (oči

vam se već polako pune suzama) ...

niste nikad ni pomisljali da će vas napustiti ... a kamoli vi nju ... to je bilo zadnje što biste napravili ... a sada ... opet sami ... priželjkujete

da se vrati ... ali nema nikog ... samo vi ... u dugoj mračnoj ... hladnoj noći ... noći bez kraja ... jedino toplo jesu suze ... tople jer gore od želje da ju ponovno vide ...

Upravo je tako danas ... kada netko i odluči dati i pokazati nekome ... sebe ... ono što osjeća ... ono što ... što želi svakome pokazati ... ali nitko ne

želi to vidjeti ... nema vremena ... uglavnom ... kažem ... kada netko i odluči pokazati nekome ... to nešto ... prvom prilikom čovjek će to iskoristiti i

odbaciti kada mu više ne bude trebalo ... ipak s druge strane ... vjerujem da još postoje oni koji su zatvorili negdje duboko u sebi ono nešto... jer su

kao i čovjek iz priče bili povrijeđeni i ne žele da im se itko ikad više približi ... naiđete li ikad na takvu osobu ... vjerujte naišli ste na ono

što traže svi ljudi ovog svijeta ... samo trebate dotaknuti to što se nalazi iza tog hladnog lokota ... a kada jednom to dota-knute ... vjerujte

promijenit će tijek vašeg života ... sve će se okrenuti naopako ... jer to za što ćete se uhvatiti neće biti još samo jedna vezu između dva dobra stara poznanika ...

to nešto bit će ... to nešto što mnogi zovu ljubav ...

A ja ... danas ... kada sam shvatio da je taj let ... let života ... zapravo bio san ... otvorivši oči širom ... našao sam upravo jedno takvo srce ... i da imam priliku ...

bio bih spreman ukrcati se na taj let umjesto nje ... jer tko u životu nikad nije napravio i najmanju ludost zbog osobe koju voli ... taj ni volio nije ...

a vjerujte spreman sam učiniti i najveću ludost pa makar i život dati ... upravo zbog nje ... upravo zbog te djevojke koju tako ludo volim ...

Marck Čorić, 4. r. THK
POHVALJENI URADAK
SŠ Antuna Štifanića, Poreč
Voditeljica: Blaženka Đermadi

Stjepan Mostahinić, 5.f

OŠ Poreč

Prah smo i sjena

Noć. Tišina. Kuće zaronjene u mrak. Samo upaljene svjetiljke uz cestu bacaju svjetlost na tlo. Hodam. Pretačem vrijeme razgovarajući sa svojim mislima. U meni nemir i tjeskoba. Oko mene kriza i recesija. Veliki Svijete, quo vadis?

Odjednom, osjetim kako više nisam sama. Gledam ga kako izlazi iz mraka, skrušeno i nijemo. Uz tijelo mu pripajena znojna košulja, hlače prljave i poderane. Drhtava mu ruka zavučena pod pokrpanu vestu koja na njemu visi poput stare olinjale krpe. Ovdje, pod svjetiljkom oko koje u ljetnim noćima kruže noćni leptiri, uplašeno tražeći spas u lažnom suncu i, sprženih krila padaju na tlo, on će, po tko zna koji put, dočekati jutro. Jedna noga, jedan život, jedan trenutak zauvijek utkan u moje pamćenje... Stoji i bulji u mene, očima ispunjenim očajem. Što mu se dogodilo? Je li kriv alkohol, droga ili nešto treće? Jesu li ga napustili, odbacili, ili je ovo isključivo njegov izbor? Je li uopće imao mogućnost biranja? Možda je od dva zla izabrao manje?

Gleda me. Ja gledam njega. Lice mu hrapavo, prekriveno ožiljcima vremena. Pomalo me plaši. Zaželim pobjeći, ali ne mogu. Stojim na mjestu, prikovana, nepomična, a u ustima osjećam gorak okus života. Pogledi nam se isprepliću dok dišemo i stojimo, osamljeni, skoro jednaki. Drhtim. Drhti i on. Iznad nas jedno je nebo. Ispod naših stopala jedna je kora. Ne znam što se događa u njemu. U meni još jedna modrost tone. Već otprije zakrpano srce puca po šavovima. Gledam u nesretnika koji je postao plijen bezbrojne gomile ideja i asocijacija. I ne znam jesam li iznad ili ispod. Oko nas krhotine života. Epidemija svinjske gripe i ljudske gluposti zavladala je našim postojanjem. Dovoljan je bio ovaj trenutak, bljesak podudarnosti, da shvatim kako i on i ja u sebi nosimo nedosanjan san.

Okreće se. Polako i smireno. Odlazi u mrak. Ja znam, kad odem, vratit će se. Doći će kako bi ovdje dočekao svitanje. Ujutro, na putu prema školi, susretat će ga djeca, rugati mu se i dovikivati ranjive uvrede, a on će šutjeti. Ili će, možda, plakati u sebi? Jednog se dana ovaj čovjek neće probuditi. Jednog će jutra njegovo ukočeno hladno tijelo zjapiti ispod velikog neba. A Zemlja će i dalje ploviti Svetirom. Zašto mu ne pomognemo? Zaokupljeni vlastitim egom, prolazimo pored njega, praveći se

kako je sve u redu. Štoviše, većina ga ni ne primjećuje. Hodamo uokolo, nosom paramo nebo, kukamo nad svojim problemima, lutamo, izgubljeni, uglavnom praznih, neobojanih duša.

Zbog njega se sad ja utapam u ovoj magli što navire s mora. Pognute glave, posramljena zbog svoje nemoći, osjećam kako polako postajem vlastita sudbina. Izgovaram ono što oni oko mene ne žele priznati samima sebi: u krv i smo svi isti, pa ipak jedni drugima nanosimo bol.

Iznad mene nabubreni nebeski jastuci, u meni nagomilane suze. Dok svijetom munje od olova kruže i dok se gradi neko buduće vrijeme, ja spuštene glave hodam, a tijelo mi se pretvara u lomaču koju pali duša. Htjela bih vrisnuti, ali usta su mi zatvorena. Zavidim onima koji se i tuzi mogu radovati. Meni to ne uspijeva, iako se trudim. Dolazi mi želja da naoštrim zube, da pregrizem nebo, jer na njemu nema mjesta za sve.

I sad, dok u smiraju dana, pitanja naviru poput bujice, ja osjećam kako tonem, stapam se gomilom, nestajem, jer uzalud tražim način da promijenim svijet (rekli su mi neka mijenjam sebe). Slijepa sam od staklene kiše i teških soneta, mokra od plime što neprestano navire... Znam, samo sam jedna od mnogih što osunčana jutra uzalud traži i besciljno luta već zacrtanom stazom svog postojanja. Rođena slobodna, okovima sam okovana i stojim između dviju dimenzija koje ne prepoznam. Ranjena sam dubinom svog postojanja, putujem tamo gdje još nisam bila, iz jednog neznanja u drugo. I vučem teret prošlih vremena. Oko mene razasuta je tišina i neprestano osjećam kako me dotiče tuga. Dok između kolotečina i pokušaja bivam i rasuđujem o svemu unutar dosega mojeg shvaćanja – egzistiram. Oko mene je veliki svijet, pretjesan za oganj što tinja u meni. Pretjesan za nesretnika koji se nastanio u mojim mislima.

Lutam tako, borim se sama sa sobom i pomalo shvaćam: ne mogu zaobići neizbjježno. Ne mogu preskočiti stvarnost, ali mogu iskoristiti danu mi mogućnost da svoje iluzije ne prestanem posjećivati. Iako me vrijeme na dijelove rasteže i određenja jako bole, ja moram pronaći svoje mjesto u nepostignutom. Zato, Veliki Sviljete, ja progovaram, ja te pjevam. Pjevat ću, pa makar se to nekim ne svidjelo, pjevat ću jer na zgarištu još tinjaju iskre koje odolijevaju vremenu i neshvaćanju. Moje su riječi obojene bojom moje duše, one su moji prijatelji.

Susret s prosjakom pomogao mi je da dotaknem sebe. Bio je to trenutak u kojem sam spoznala da se Zemlja neće zaustaviti

zbog čovjekove boli, čak ni onda ako je srce slomljeno. Shvatila sam da nije toliko važno što nam se događa, već je važan način na koji se mi nosimo s time. I ono najvažnije: spoznala sam da je u životu važno koga imate, a ne koliko imate. Svi smo mi ovdje s određenim razlogom. Najvažniji je da dobivenu radost zračimo dalje. Ništa nije vječno, *pulvis et umbra sumus*.

Leona Bokulić, 1. r. opće gimnazije

POHVALJENI URADAK

SŠ Mate Balota, Poreč

Voditeljica: Branka Temimović

Elizabeta Ravnik, 7.b

OŠ Tar – Vabriga

Un bambino nell'nima

Ogni tanto vorrei tornare bambina, quando andavo ancora all'asilo. Essere me stessa, non quello che gli altri vogliono che sia. Quando, se conoscevi un amico, ti accettava per quello che eri, grasso, magro, nero o bianco. Quando, non pensavi al futuro, né al passato, ma vivevi nel presente. Quando, non conoscevi la vita, ma lo stesso era la tua migliore amica. Quando, avevi una meta precisa e se qualcuno ti ostacolava passavi oltre con il sorriso sulla bocca.

Eh sì! Sarebbe bello tornare a quei tempi, ma la vita va avanti e tu senz'accorgertene cresci sempre di più. Ogni giorno passa più veloce di quello precedente. A Capodanno ti auguri o almeno speri che quest'anno non passi così veloce come quello prima, ma invece è l'inverso. E poi, ti ritrovi a ripensare alle vecchie amicizie, quelle già finite, ma in realtà neanche iniziata.

Ogni giorno vorresti che il tempo si fermasse sulle cose più belle e facili, ma invece è proprio su quelle difficili e meno gradevoli, che il tempo dura di più. Le scelte, quelle più difficili, che da bambino avresti risolto facendo la conta, ora sono cose da prendere con serietà. Poi arriva anche quel momento, quando devi cominciare a badare a te stesso e alle cose di cui, di solito, erano i genitori ad occuparsi.

Ma poi un raggio di sole, che ti illumina mentre cammini, scopre un momento bello, sereno e amichevole della giornata. In quel momento, ti ricordi l'infinità di giornate passate fuori a giocare, quando eri piccolo. Quel raggio di sole che ti accompagnava caldo e accogliente in quelle lunghe giornate d'estate.

Ripensando a quei momenti cominci a piangere, non sai se per gioia, per quei momenti così belli, o per tristezza, per non poterli vivere più. Poi ti accorgi che la gente ti guarda, chiedendosi: «Perché piange questa persona?». Ma tu sai che quelle persone sono adulte sia fuori che dentro l'anima, mentre tu sei rimasto bambino. Un bambino nell'anima.

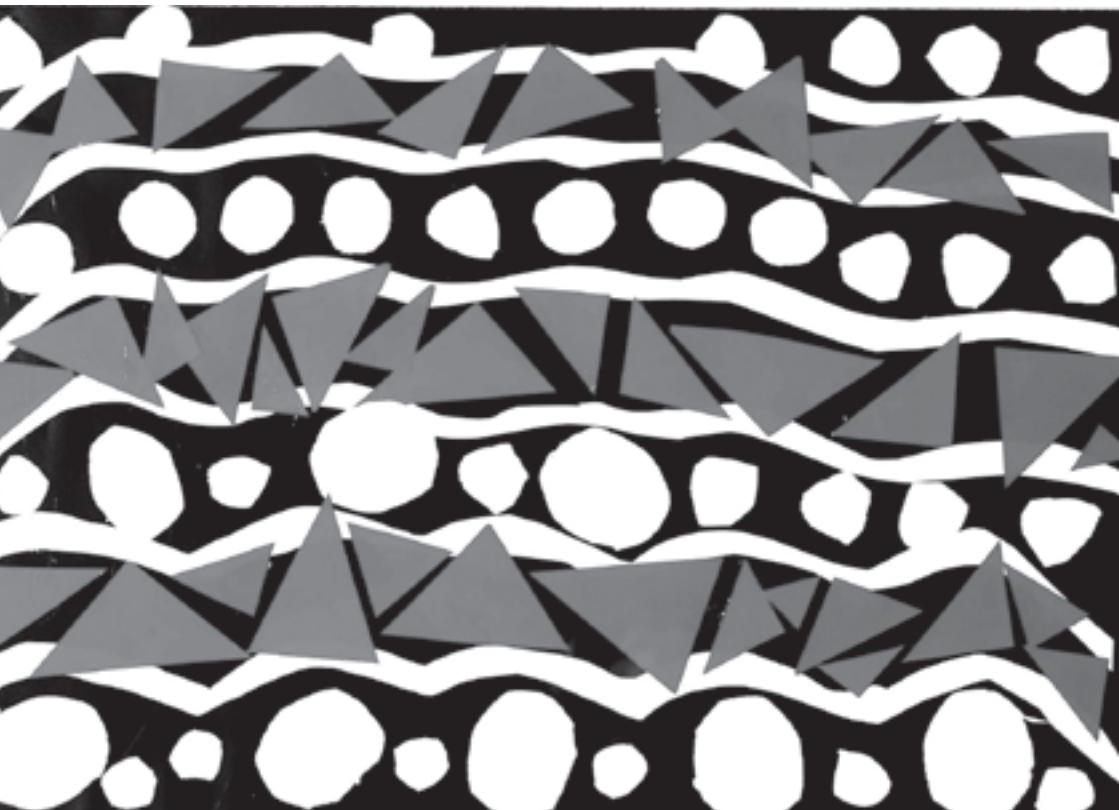
Aleksandra Tuneski, 7. r.
NAGRADA LAURUS NOBILIS
TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč
Voditeljica: Ester Grubica

Mi piacerebbe tanto poter scrivere
nel mio diario che...

Mi piacerebbe tanto trascorrere una giornata assieme al mio gruppo musicale preferito, gli AC/DC.

Mia zia Sandra (che non c'è più) li adorava. Aveva regalato ai miei genitori la "Boom box" con dentro sedici album di loro canzoni. Quando ero piccola non sapevo a cosa servisse ne che cosa ci fosse dentro. Quando, un giorno, lo chiesi a mia madre, lei non mi rispose niente, e mi mostrò un video di una loro canzone, da quel momento mi innamorai di loro.

Vorrei incontrarli e fare tante cose che di solito non faccio

Gabrijela Ritoša, 7.f

OŠ Poreč

come ad esempio fare shopping in loro compagnia (comprare strumenti musicali, abbigliamento variopinto con la scritta AC/DC), bere un caffè o un succo, mangiare al ristorante un pasto con loro. Comporrei io stessa il menù e lo chiamerei «AC/DC» in loro onore. Ordinerei anche una torta grandissima con crema di cioccolato bianco e gianduia, ricoperta con creme di vari colori e con il raffigurante il loro nome al centro.

Andrei in gioielleria con loro e farei incidere il nome del gruppo per loro su delle esclusive collane, braccialetti, anelli d'argento.

Farei qualunque cosa per passare una giornata, o almeno un'ora o anche solo un minuto con loro.

Forse invece verso mezzogiorno, per l'ora di pranzo li inviterei a casa mia, farei conoscere loro la mia famiglia, e mia mamma cucinerebbe il loro pasto preferito, i 'acos. Penso che andrebbero d'accordo con mio papà, perché anche a lui piacciono le loro canzoni.

Dopo pranzo, verso le tre del pomeriggio inviterei i miei amici Klas, Mattea e Giulia a passare il resto del pomeriggio con noi. Li porterei a vedere Parenzo, mostrerei loro il museo, li porterei a vedere la grotta di Baredine, andremmo anche a Trieste da mia zia Betty. Lei, non è che li adori, ma le piace comunque ascoltare la loro musica. Preferisce gli Aerosmith, ZZ Top e altri gruppi del genere, ma non importa.

Una giornata così' sarebbe perfetta

**Teodora Zdeličan, 7. r.
POHVALJENI URADAK
TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč
Voditeljica: Ester Grubica**

Se fossi un animale sarei

Se fossi un gatto avrei la pelliccia rossa molto folta con degli schizzi bianchi. Avrei il muso bianco ornato da piccoli baffetti grigi, un nasetto roseo e una bocuccia elegante. Vivrei inna casa ricca e nobile, nel lusso, e con una padroncina che mi vorrebbe tanto bene. Mi piacerebbe mangiare del pesce crudo, adorerei il latte e ogni sera avrei del tonno di prima qualità per cena. Acchiapperei topi e lucertole, giocherei con batuffoli di lana e palline colorate. Dormirei in una cesta con della lana rossa, con bordi dorati e decorazioni fatte all'uncinetto. Mi piacerebbero le gattine bianche, eleganti e nobili; le conquisterei con fiori rari e diamanti rubati alla mia padroncina. Mi farei coccolare da Rina, la mia padroncina, poi tornerei nella cesta e mi addormenterei contento. All'ora di cena mi avvicinerei al piede di Rina e aspetterei un boccone arrivare dalla tavola. Dopo aver mangiato andrei in cortile ad acchiappare topi, giocherei con loro e li tirerei per la coda. Finito di giocare andrei da Rina a farmi fare ancora coccole per la buona notte, e così, stanco ma felice, mi addormenterei

Vorrei essere un gatto perché mi piace la loro eleganza e il loro modo di muoversi e di balzare salti. Ammiro la loro tendenza ad essere puliti, a pulire i propri cuccioli e a impegnarsi tanto per loro.

Ho una grande passione per i gatti, mi commuovo quando li vedo soli e abbandonati per la strada, ma spero sempre che in una delle loro nove vite avranno un po' più di fortuna.

Carlotta Egon, 6. r.
POHVALJENI URADAK
TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč
Voditeljica: Ester Grubica

Vorrei essere già grande o forse no

Ogni tanto mi succede di pensare a come cambierà la mia vita quando avrò una ventina d'anni. A dir la verità non so nemmeno se cambierà, forse non muterà tanto quanto penso io, forse rimarrà uguale a come è adesso. Però non vedo comunque l'ora di crescere, di diventare maggiorenne.

Compiuti i diciotto anni prenderò la patente, così non dovrò disturbare la mamma ogni volta che voglio uscire. Forse, se ne avrò la possibilità, mi comprerò un appartamento da qualche parte, così non sarò più un peso per i miei genitori che devono tirare su ancora i miei due fratelli.

Diventando adulto, però, avrò anche molti obblighi e responsabilità. Con un po' di fortuna troverò un lavoro e quindi avrò ancora più responsabilità: non mi sveglierà più la mamma, dovrò farlo da solo; non mi verrà più a prendere o a cucinare il pranzo per me, lo dovrò fare da solo; dovrò essere autonomo.

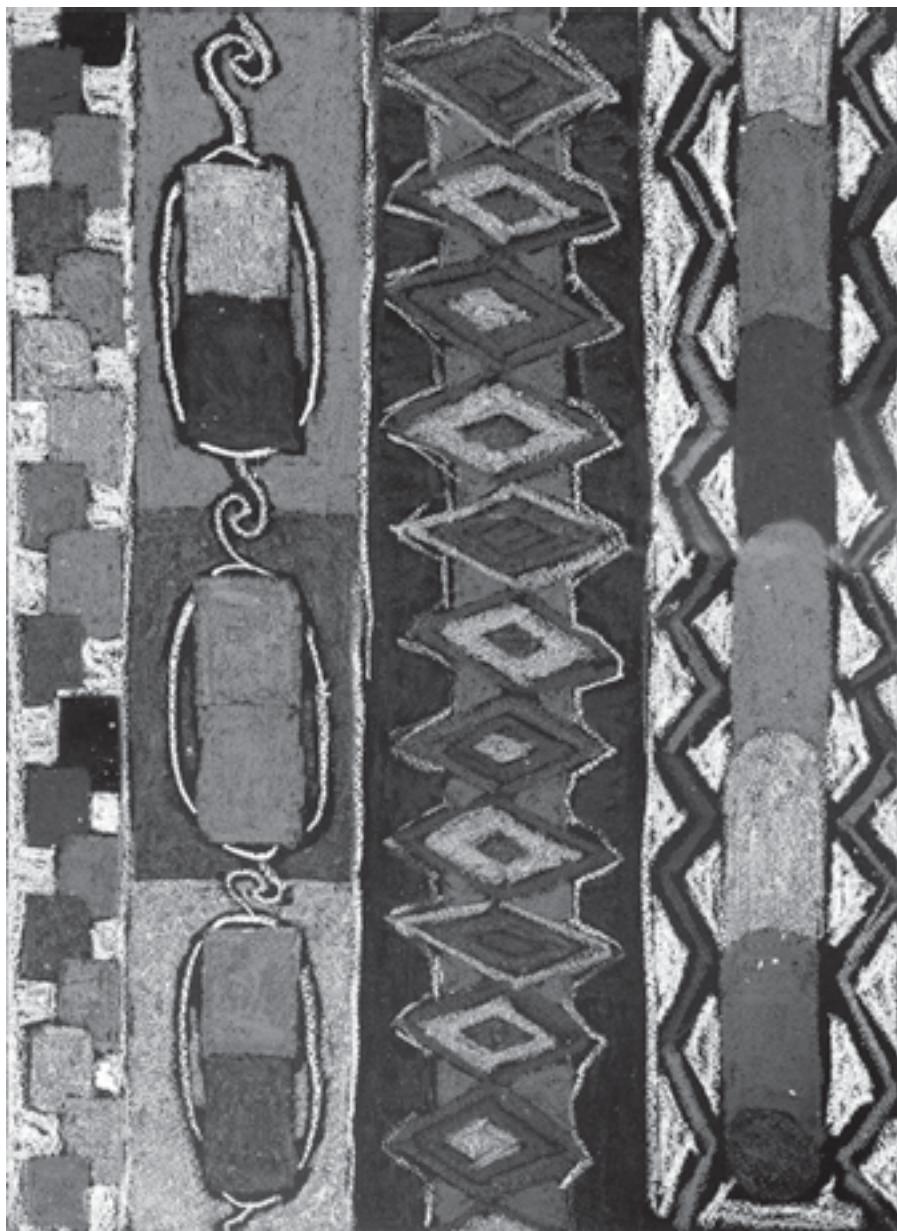
Spesso mi preoccupa il fatto di non sapere se sarò in grado di avere sulle spalle tutti questi pesi, che per i miei genitori sono già diventati normali, ma per me saranno totalmente nuovi e ho paura di fallire. Vorrei solo che i miei genitori non pensassero che io sia un fallimento, vorrei che fossero orgogliosi di me, del mio lavoro ma anche di tutto il resto. Voglio che pensino a me come ad una persona adulta e responsabile, che non ha bisogno di nessun aiuto né finanziario né morale. Insomma voglio diventare come i miei genitori, loro sono riusciti pienamente nella vita e non hanno avuto bisogno del supporto di nessuno.

Non ho mai parlato con loro per chiedere se avessero avuto difficoltà nel diventare autonomi, mi interesserebbe sapere come sono riusciti a diventare quello che sono oggi.

Glielo chiederò appena possibile, giusto per avere un esempio da seguire.

In conclusione sono felice di diventare grande, ma anche di avere ancora un po' di tempo per essere piccolo...

Endy Staraj, 8. r.
POHVALJENI URADAK
TOŠ/SEI Bernardo Parentin, Poreč
Voditeljica: Ester Grubica

Katarina Žipovski, 6.a

OŠ Tar – Vabriga

Crikeyisa

[043]

Na prethodnoj stranici:

Laura Stilin, 8.b

Zvona

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Morda se ne pozabi

Sako jutro mene zbudi jedan mići gardelac, ki se skrije va grmu i kanta, a ja otvorin poneštru i iščen kadi je.

Slušan ga, slušan i gljedan more. Lipo plavo more va ken se nebo preslikuje. Ma koda si ga z pinelom naslikal. More je skrilo sakakove priče zi davnine...

E, da more more pripovedat...

A galebi se igraju, kriče, karaju se aš ni dosta ribe za seh. Na rivi vidin ribare ki vezuju barki.

Volin prošetat rivon, aš morda čujen ribari ki pripovedaju "po domaću" o ribi, vrimen, ženami...

I nekad ulovin kakovu domaću besedu, ka se zgubila, skrila i more se nać jedino va kakovon kamiku, staroj lanterni, feralu ili kakovoj staroj pismi.

Ja slušan i zapišen...

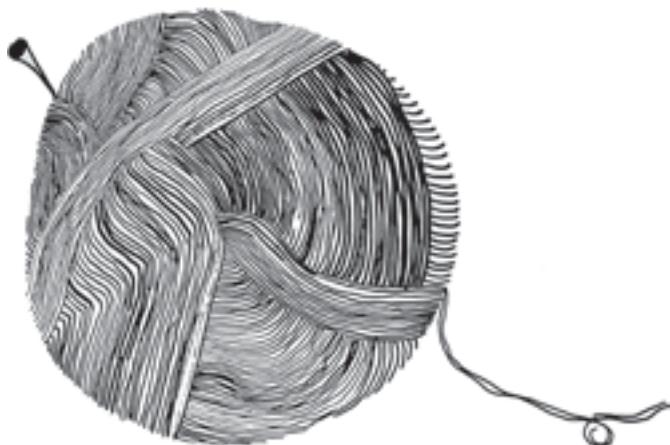
Da se ne pozabi!

Ena Ljubanović, 5. r.

Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Voditeljica: Jasmina Manestar

Ivana Tominac, 6.c
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Bura u Crikvenici

Došla je iznenada. Potpuno neočekivano. Iznenađenje...
Djeci je donijela radost, nisu morala u školu, a odraslima brige
i probleme...
Ribarima je utjerala strah u kosti i riječi molitve na usta...
Fijukala je, čupala, zavijala, kidala, slamala, nosila, kršila...
Uništavala.
Bez milosti.
Donijela je snježne pahuljice.
Nije pokazivala znakove povlačenja.
Dani su bili tmurni, nebo crno, more olujno.
Bezobrazno je lomila grane,
Lupala o prozore,
tresla krovove.
Vladala je kopnom i morem,
snažno i moćno.
Nakon tri dana i noći ludovanja po Crikvenici
odlučila se povući.
Nestala je, ali je ostavila svoj potpis na srušenim stablima
i razbijenim staklima.
Bura je rastjerala tmurne oblake i napravila mjesta suncu.
Očistila je ulice i zrak koji udišemo kao da je svima htjela po-
ručiti
da tu nije bila uzalud.
Kažu ljudi: Svako zlo za neko dobro!

Hana Car, 7. r.
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Ivana Jovanović

Mirjam Jekić, 6.b
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Čovjek i među ljudima može biti sam

(A. S. Exupery)

Kada čovjek pomisli kako je sam, to obično znači da u tom trenutku nema nikoga u njegovoj blizini.

Šećem li sama sa svojim ljubimcem u parku, neki će me ljudi tužno pogledati i pomisliti kako sam usamljena i kako nemam s kime razgovarati. Ali to nije istina!

Ispunjena sam osoba koja uza se ima divno stvorene. Stvorenje koje me razumije, koje je uvijek tu uz mene i za mene. Nisam usamljena!

Sjedim sama uz more naslonjena na kamenu kućicu. Pomišlju neki: "Sama je i usamljena!" Ja nisam usamljena! Sjedim sama, istina, ali ja samo razmišljam i uživam. Jedno sam s prirodom.

Čovjek može biti okružen prijateljima, ali ponekad su oni površni i misle samo na zabavu i svoj izgled. Oni se ne brinu kako se osjećaš, što želiš, o čemu razmišljaš... Oni ti nisu prijatelji! To su osobe koje te prate ili ti pratiš njih kroz život.

"Čovjek i među ljudima može biti sam!"

Uvijek kada to čujem nekako pomislim na veliku gradsku gužvu i vidim jednog čovjeka bližedog, obučenog u crno, s pođočnjacima, SAMOG... Iz nekog razloga on je odbačen i napušten. On se ističe više od ostalih ljudi. Pogled na druge je zamagljen i samo se taj čovjek vidi jasno. On upada u oči.

To je ta ironija!

Iako je u ogromnoj gužvi i ljudi se međusobno naguravaju, njega nitko ne primjeće.

ON JE NEVIDLJIV!

Od svih ljudi jedino je ovaj čovjek ISTINSKI USAMLJEN.

Njega nitko ne razumije, s njime nitko ne želi razgovarati, njega nitko ne vidi.

Usamljeni čovjek sve te osjećaje drži duboko u sebi i uskoro će puknuti. Izići će van sve njegove tajne, boli, patnje, svi udarci koje je primio, sva težina njegove usamljenosti...

TO ZNAČI BITI SAM!

Iva Šumonja, 7. r.
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Jasmina Manestar

Marko Davide Prpić, 6.a
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Frula

Svakoga dana gledam frulu koja stoji na polici pokraj mojega stola, a danas sam dobila i priliku da nešto o njoj i napišem.

Našla sam ju jednoga dana u staroj kući moga pradjeda. Nekad ju je on svirao, gotovo da je bila živa, a zvuci koji su izlazili iz nje parali su seosku tišinu Velebita. Vrlo je očuvana jer se brižno pazilo na nju. Kada je moj djed odrastao, i on bi ponekad zasvirao na frulu. Uska je i crne boje, a uzduž cijevi ima šest jednakih okruglih rupica koje se naizmjenično stišću prstima dok se na vrhu puše u mali četvrtasti otvor. Izrađena je od bazgovine i ukrasno je izrezbarena. Moj pradjed ju je davno dobio u nekom ličkom selu od pastira koji ju je sam napravio.

Čim sam je ugledala na prašnjavom tavanu punom starina, odmah mi se svidjela. Jako sam joj se veselila. Došla je iz drugog vremena, držali su je neki drugi ljudi, a sada je moja. Stresla sam prašinu i puhnula u nju, a tavanom se razvukao zvuk prošlih vremena i silueta mladog pastira s frulom u ruci, a pokraj njega stado bijelih ovaca na zelenom pašnjaku.

Tko god dođe k meni, ona mu privuče pažnju.

I danas mi djed priča o tim danim i neobičnoj fruli koja je kao nekim čudom završila na mojoj polici. Dok mi priča o nezaboravnim vremenima, kada su pastiri pastiririce čuvali ovce, a livadama se orio zvuk iz frula poput ove, u glasu mu se osjeća sjeta.

Slušajući djeda, sanjarim i svaki put ponovno uživam u pričama iz davnog doba.

**Arijana Stanković, 8. r.
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Suzana Grbčić**

Sjedim na žalu, očaralo me more...

Sjedim na žalu i gledam more.

Tiho je i mirno.

Osjećam miris soli koji ispunjava moje nosnice, a ja ga udišem i uživam.

Očarala me ljepota mora, očarala me ljubav koju pruža suncu.
Lišće šumi i otpada tiho, tiho... Gotovo nečujno!

Valovi se bude iz sna i započinju nestasušnu igru koju sa smješkom pozdravljam.

Sunce me sramežljivo grije, a jesen šarenim plaštom pokriva.

Jesen je u primorskom kraju.

I ona je usamljena, zato dolazi tako tiho i polako.

Osjećam ju!

Vjetar koji miluje moje lice daje mi znak da je ona tu.

Plače jesen hladnim suzama i hlađi površinu mora.

Tužna je jesen što uskoro mora otici.

Napustit će nas kako je i došla tiho, tiše...

Antonella Domijan, 6. r.
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Jasmina Manestar

Stella Smirnov, 7.a

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Sreća je nešto što dolazi u raznim oblicima, i tko je može prepoznati?
(E. Hemingway)

Sreća je nešto što dolazi u raznim oblicima. Ne možemo je vidjeti i dotaknuti. Samo je možemo osjetiti u srcu, duboko u sebi. Vjerujem da je svatko može pronaći ako se potruđi.

Sreća može biti duhovna i materijalna. I treba od svake imati ponešto. Mnogi su bogati i ljudi oko njih misle kako su sretni. Neki i jesu, ali mnogi nemaju prijatelje, obitelj... Duhovno bogati ljudi puni su ljubavi, razumijevanja, suošjećanja za druge, imaju obitelj i prijatelje, no možda im ipak nešto nedostaje. Možda nemaju dovoljno novca da si priušte sve što im je potrebno za život.

Sreća se može pronaći na najnevjerljivim mjestima. Možete prošetati ulicom i izmamiti osmijeh na lice nekoj osobi. Samo jedan jedini osmijeh može nam doijeti veliku sreću.

Tko može prepoznati sreću i kako je prepoznati? Pitanja su koja si često postavljmo.

Mislim da sreću može prepoznati svatko. Svaka dobra osoba koja zaviri u sebe i svoje srce. Kada ti na licu blista neugasivi osmijeh, kada se osjećaš poletno i nepobjedivo, kao da možeš trčati do beskraja. Sreću prepoznaćeš u tuđoj sreći. Osjećaš je i kada si u blizini osobe koja ti puno znači u životu ili kada nešto oprostiš zbog čega si prije bio ljut. Sreću nije teško osjetiti niti prepoznati. Samome sebi uljepšati dan.

Biti sretan. Jedan potpuno prirođan i ugodan osjećaj.

Biti sretan. Osjećaj koji svi želimo i tražimo.

Biti sretan. Osjećaj koji svatko može pronaći u sebi i drugima.

Osjećaj se dobro i sretno sada! Ne gubi ovaj trenutak!

Uljepšaj dan sebi i izmami dragoj osobi osmijeh na lice!

Raduj se!!!

Emili Šegulja, 8. r.
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Suzana Grbčić

Tara Ahel, 6.c
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Zašto su u našem društvu neki ljudi bogati, a drugi siromašni?

“Auto - toliko, odjeća – toliko, struja – toliko... Boravak s djecom – neprocjenjivo, za sve ostalo tu je vaša Master kartica!”, gledam ovu reklamu i pitam se što kaže onaj što je na kartici u minusu?

“Haiti pogađaju potresi, ljudi su u strahu, gladuju, nemaju vode za piće...” Brinu li se oni za minus? Baš! Umiru od gladi i žedi, misle samo kako ostati prisebni, normalni. Našli su se na krivom mjestu, u krivo vrijeme. S druge strane Paris Hilton, gospođica poznata po svojim ludostima, ne zna koji kaputić će obući svome psiću i ne može odlučiti na kojem će otoku provesti svoj stoti odmor ove godine. Pitam se može li ona razumjeti onog bijednika s Haitija? Mogu li ga ja razumjeti? Mene muče misli srednje klase. Kupiti ili ne? Štedjeti ili potrošiti?

Važem i živim normalno. Znam samo da život nije fer, nekome daje šakom i kapom, neki su zasluzili pa neka uživaju, neki troše, a nemaju, dok drugi samo nisu imali sreće. Ja sam sretna, nemam previše, ali mi ništa ne fali. Hvala Bogu!

Iva Pahlić, 6. r.
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Suzana Grbčić

Ivona Velić, 6.b

Rekompozicija oblika
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Biti svemu blizu

Znam da je biti živ veličanstveno.

Kada široko otvorim oči, i pogledam svoj život, jednu kapljicu u moru života, sretna sam. Imam brižne roditelje, velikog brata, dovoljno hrane, odjeću, topli dom i zdrava sam. Imam snove i maštarije koje mi nitko ne može oduzeti. Sretna sam što mogu oko sebe primijetiti ljepotu, čuti glazbu, radovati se djedovoј lozi što je bogato rodila, cvijeću što je procvalo u vrtu moje bake, snazi moga tate i mirisu mamine kose.

Znam da će naići tuga, očaj i jad, jer životni put nije uvijek mekan i pitom, već strma i krivudava staza. Ali, ja se neću bojati jer nisam sama.

Uz volju i ljubav sve ču prebroditi. Vodit će me moja svijest i zvijezde s neba, a ja ču ih hrabro slijediti.

**Steffani Maravić, 7. b
Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Voditeljica: Ljubica Miletić - Domijan**

Hvala ti, mama!

Hvala ti, mama što si moja mama...

Svojim vrijednim rukama zasadila si vrt ljubavi u kojem nesebično ubirem plodove dobrote, iskrenosti i povjerenja. Strpljivo me godinama učiš smjelosti i važnosti života. Tvoje su najvažnije riječi ljubav, dobrota, praštanje i razumijevanje. Tim si riječima spjevala svu radost ovoga svijeta.

Hvala ti, mama što si moja mama...

Svojom beskonačnom dobrotom i milim riječima trčiš putem kojim sigurno koračam. Svojim kristalnim očima i toplim pogledom brišeš moju tugu s lica. Tvoj vedri osmijeh i tvoj topli zagrljaj hrana su mojoj dječjoj tuzi. S tobom je prekrasno čekati buđenja.

Hvala ti, mama što si moja mama...

Podarila si mi vrijeme neprolaznosti. Ponekad u tvojim prekrasnim smaragdno-zelenim očima uhvatim bisernu suzu koju ti čarobnom brzinom i spretnošću brzo otjeraš.

Željela bih da mogu trčati kroz oblake i uhvatiti sunce na dlanu da ti ga podarim. Znam da u životu nije uvijek sve tako bajkovito kako bismo svi voljeli. Život je ponekad surov i nepravedan, ali ti si me naučila da se dobro dobrim vraća, a staviti osmijeh na lice nešto je najljepše. Hvala ti mama...želim da budesh vječna, jer ti si moj putokaz za budućnost.

Znam da je vječnost trajna, a ja te želim zadržati u trenutku vječnosti. Volim te, puno, beskrajno, zauvijek...

Hvala ti, mama što si moja mama...

Ena Đipalo, 6. a
OŠ Zvonka Cara Crikvenica
Voditeljica: Milena Blažić Knez

Snijeg u Primorju

Prosinac je, 19. dan ljeta Gospodnjega 2009. godine, mama je otvarala rolete i nekako čudno rekla: ajmeeeeeee... Pridigao sam se i video: bijelo, bijelo, sve je blještalo i sjalo, pa sam vinknuo: ajmeeeeeee...

Ne znam kako bih papiru objasnio što sam osjećao! Nikada u svojih 15 godina nisam ga video u tolikim količinama, čak bih se usudio reći: nisam ga video uopće. Naravno, ta "pojava" koja je ušetala u moj život morala se istražiti.

Gledajući snijeg na televiziji, ne možete dobiti baš neki dojam, ali pahulja na ruci je nešto drugo. Pravilna šesterokraka pahulja koja je lelujala, pa još jedna, i još... Opijken sam promatrao taj pad i naslage koje su stajale posvuda. Kako je moguće da od te jedne sitne pahulje nastanu tolike hrpe? Bilo ih je na cvijeću, palmama, terasi, ogradi, po autima. Sve je izgledalo nekako drukčije, nisam ni sam mogao shvatiti zašto. Je li zbog bjeline koja je zamijenila zelenilo ili zbog mojega velikoga iznenadeњa viđenim, ne znam. Krenuvši po poznatim dijelovima moje okoline čuđenje je raslo. Ništa nije bilo isto. Odvažio sam se dotaknuti "čudo". Znam da je hladan, ali sam ostao iznenaden toplinom koja je obuzimala moje ruke svakim novim dodirom. Ruke su počele gorjeti. Tu nešto nije u redu! Sklisko područje pod mojim nogama prijetilo je padom, no u tome trenutku to zaista nije bilo važno. Čak i da sam pao bio bih sretan i oduševljen. Dočekala bi me mekana, prhka gomilica koja bi ublažila pad. Žao mi je što nisam malo uronio. Pogledom sam upijao svako drvo, barke koje su imale bijelu odjeću. Zaokruživši pogledom gore, dolje, lijevo, desno, bjelina, divota, čarolija. Htio sam biti svugdje, vidjeti, okusiti, omirisati te bijele pahulje, najprije jednu po jednu, potom punu šaku.

Bio sam potpuno smućen, mislim opijken, nestvarna ljepota je izvirala na svakom koraku, pri svakom pogledu. Tada sam dobio želju: "Bože, molim te, nemoj dopustiti da snijeg padne kod nas sljedećih dvadeset godina". Znate li zašto? Nestat će čarolije...

Luka Jeličić, 8. a
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Voditeljica: Milena Blažić Knez

Tišina

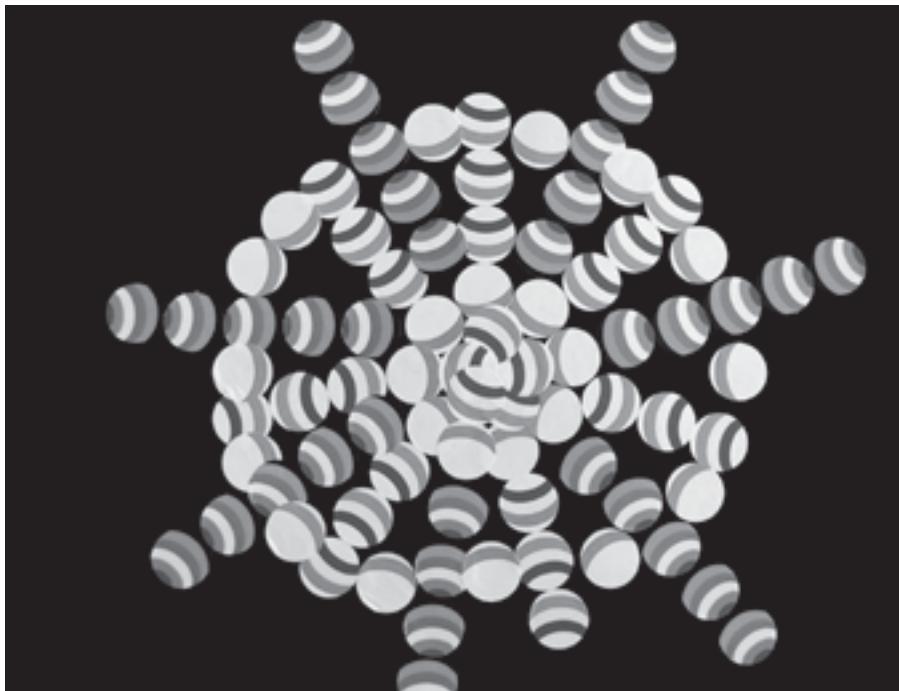
Mjesec je pun. Velika kristalna kugla obasjava Zemlju. Biserno se more u daljini spaja s nebom. Zamišljam kako plovim morem, morem bez kraja.

Trgne me šum vode u stijenama. Sve ga jače čujem. Počinje me opijati. Zatvaram oči. Zamišljam nijanse modre boje i slušam šumorenje. Valovi se igraju, poskakuju i plešu. Pokušam ih dotaknuti. Škakljaju me. Zarobim ih između dlanova, a oni se spretno izmigolje i nastave razbijati tišinu u stijenama.

Tišina? Sve tiša, nijema tišina.

Često mi je tako potrebna tišina.

Maja Krištafor, 7. a
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Voditeljica : Ljubica Miletić - Domijan

Sara Prić, 7.b

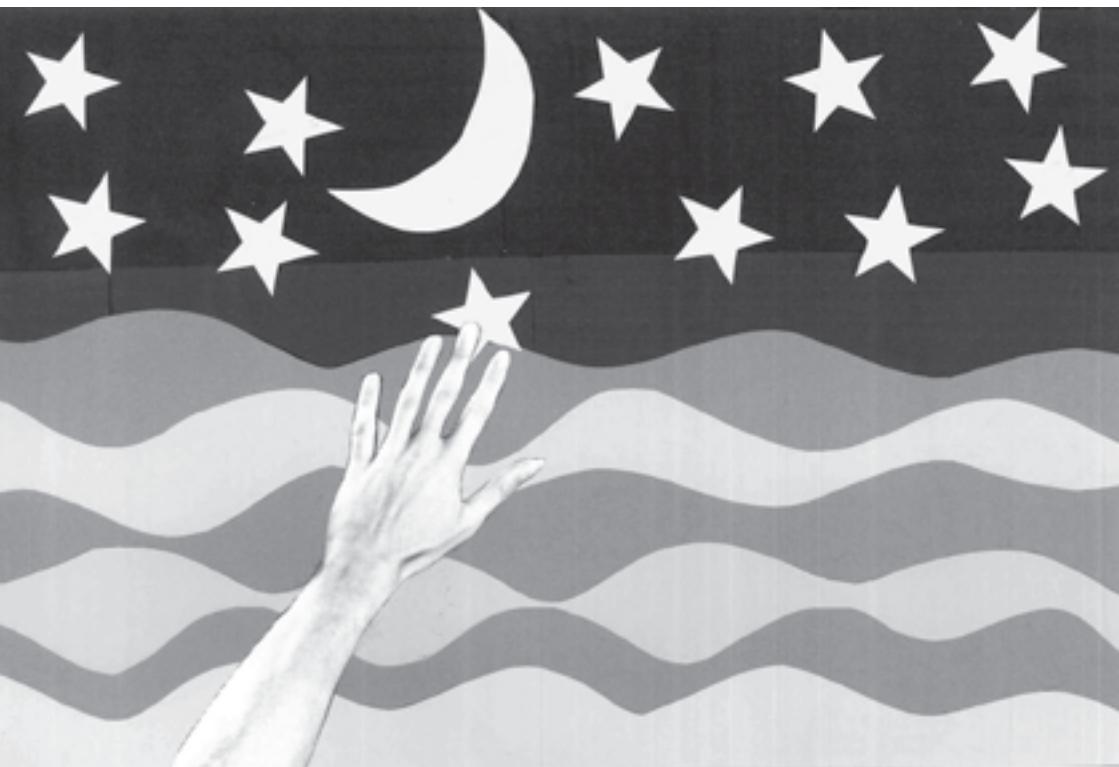
Plohe

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Pozivam za svjedoka vrijeme
početak i svršetak svega – da je
svaki čovjek uvijek na gubitku
(M. Selimović)

Prolazeći kroz život rijetko se osvrćemo. Neprestano stremimo ka budućnosti, težimo za uspjehom i srećom. Rijetko primjećujemo da sreća možda upravo u ovom trenutku sjedi pokraj nas, vrišti iz sveg glasa da je primjetimo, ali mi nastavljamo dalje.

Ono što je dobro brzo zaboravljamo, a što je loše vječno pamtimos. Svaki pojedinac želi dati najbolje od sebe, uzeti što

Marin Klarić

Upornost i nada čovjeka za ostvarenje sna
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

mu život pruža. Tako hitro jurimo u budućnost da zaboravljamo na sadašnjost. Jednom ču prošetati gradom u kojem sam nekoć živjela. Ništa više neće biti isto. Tužnim pogledom tragat će za svojim djetinjstvom koje je ostalo u sjeni, za ljudima koje sam putem izgubila i olako ostavila iza sebe u težnji za nečim boljim. Poželjet ču vidjeti stare prijatelje, da nadoknadimo vrijejeme koje nismo proveli skupa zbog previše obveza – ali vremena neće biti. O njemu ovisi hoćemo li nekamo stići, nešto ostvariti. Ali dođe i onaj trenutak kada više ne vodimo utrku s vremenom. Ono nas je prestiglo, pregazilo i ostavilo iza sebe. Pitamo se često gdje smo zapravo bili, što smo proživjeli i kada se dogodio taj trenutak u kojem smo zaboravili ono bitno. Vraćamo se u velike kuće - one su prazne, nitko ne čeka na nas. Sjedimo u izobilju, ponosni na vlastiti uspjeh, ali više nam ništa ne znači jer ga nemamo s kim dijeliti.

Niti jedan čovjek nije svijestan onoga što ima dok to ne izgubi. Kada ostane sam ne može pronaći razlog da bi nastavio. To je trenutak u kojem nas vrijeme ostavlja iza sebe, trenutak kada shvaćamo da smo izgubili tu utrku. Gubitak je sastavni dio života, a sam njegov početak i završetak više nije bitan kada život izgubi smisao. Vremena ostaje sve manje i čekamo svoj kraj, a kada se osvrnemo i pogledamo što ostaje iza nas, unatoč svemu uviđamo da smo oduvijek bili na gubitku. To je bila utrka u kojoj nismo imali šanse ili je nismo znali iskoristiti.

Tamara Tepavac, 4.g1
Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica
Voditeljica: Nada Rosandić-Picek

Tužna štorija o jednoj barki

Va lučici, od puno lipih jedrenjaki, jahti, gumenjaki, stala je i jedna mića drvena barčica. Bila je najmanja od sih, ali posebna. Zračila je z nečin, nečin neopisivin. Kad san bil mići, bil san siguran da ta barčica ima srce i dušu. Zglijedala je ko stari čovik, pun iskustva, z puno bur i neverini zad sebe. Videlo se na njoj da je zmorena, ali je sedno tamo stala, i nekako se držala. Vlasnik te miće barke, stari pomorac, povidal mi je štoriju o njoj. Nasljedil ju je od svoga oca, i još je ko miće dite plovil na njoj. "Prošal san š njun puno neverini, i iako je bila mića, lahko je prelazila vale, i ni ju mogla svladat ni najača bura. Otac je š njun prehranjival celu familju, bila nan je život.", rekao mi je. Zapamtil san njegove rječi... Prošla su leta, staroga pomorca više ni bilo, a ni nikoga drugoga ki bi maril za barčicu. Ona se slabije zgljeda, i gubi onu svoju neku neopisivu nit. Njezina pleća zjila je sol, a kische su je celu ziprale. Još se neko vrime držala, ali došal je i njeji kraj. Puno bur je pasala, ali ovu, ovu zadnju više ni mogla. Prehitila ju je, i njezino staro drveno telo odnesla na dno mora, bura, ka ju je celi život pratila. Bil san ju šal vidi. I ispod mora mi se činela lipa, a učinelo mi se da ima volju za daljnju plovidbu. Njeji špagi ki su ju držali škripali su tako tužno, koda prizivaju vlasnika da pride i ide lovit ribe š njun. Ali, vlasnika više ni, i niki za nju ne mari... Čujen kako plače stara barka, plače ko miće dite, ostavljeno i zaboravljen.

Saki put kad iden va tu lučicu, priden i stanen kraj veza kadi je ta barčica stala. Ali ona više ni tam. Zelo ju je more. Sad je tam neki novi, veli i lipi jedrenjak, a va mon srcu su ostale uspomene, i štorija o jednoj barki...

Eduard Šubat, 1.g1

Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada

SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

Voditeljica: Dubravka Zoričić

Valentina Slavujac, 4.a HTT
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

Bit ću... čovjek

Znam da ću biti sretan jer ću znati da sam živio kao čovjek.

Bit ću voda žednoma u pustinji, bit ću hladovina za vrijeme užarenih srpanjskih dana, bit ću kiša ispučaloj, suhoj zemlji.... Bit ću drvena greda očajnom brodolomcu na moru,bit ću bijeli štap u rukama slijepca, bit ću ruka pružena posrnulome...Bit ću melem na rani koja peče, bit ću kora kruha gladnim ustima, bit ću topla postelja umornome, bit ću upaljena vatra promrzlome, bit ću udobna cipela bosome, bit ću zavoj ranjenome...Bit ću zlatnik u smeđuranom šeširu prosjaka, bit ću putokaz izgubljenom, bit ću kompas umornome putniku i bit ću djetelina sa četiri lista nesretniku. Bit ću savjest grijehu, bit ću hrabrost strahu, bit ću osmjeh plaču, bit ću sreća tuzi. Bit ću roditelj onome koji roditelja nema, voljet ću i onoga koga nitko ne voli, ljubit ću i onoga koga nitko ne ljubi, grlit ću i onoga koga nitko ne grli. Bit ću spas koji se najmanje očekuje, nada koja nikada ne umire, bit ću blagoslov i križ s oltara, miris tamjana u tvojim nosnicama, bit ću molitva u tvojoj duši i hostija u tvojim ustima.

Hodat ću malen po ovoj zemlji, ispod ovog božanskog neba...i bit ću sretan. Bit ću sretan jer si i ti sretan. Bit ću sretan jer ću znati da sam živio kao čovjek.

**Azzaro Mujić, 4.g1
Natječaj Grada Crikvenice
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica
Voditeljica: Nada Rosandić-Picek**

Divno je moje malo mesto

Sunce je već zad brda provirilo i dan se pomalo budi va mojen malon mestu. Jorgovan va dvoru se rascval, a oko njega ose zuje od ranog jutra. Ja san se zbudil z postilje i krenul prema vrati udahnut malo friškog zraka. Nebo je vedro, a zrak ispunjen mirison mora. Divota. Sidin na mićemu skalinu spred kuće i pozdravljan ljude ča su se ko muhe razbižali nakon neverina ki je sinoć prošal našin krajem. Stari ljudi vavek govore kako nakon nevere dolazi sunce i stvarno je tako. Sad komač puše neki maestral noseć lišće otpalo z drv, a ljudi se paričavaju očistit svoje privrate od smet ča ih je bura donesla.

Odlučil san se poć prošetat uz more aš me mami njegov miris i iman osjećaj koda me zove da priden njemu. Šećuć po cesti pažnju mi je oduzela stara trošna kuća ispred ke je hiljade prelipih rožic, ke su nakon sinoćne bure zablistale va punon sjaju. Stanen malo pred njun i gledan va metulje ča lete okolo. Onda san se sjetil da je va toj kući živel stari ribar ki bi me vavik lipo pozdravljal dok bin se šetal uz njegovu kuću, a noni bi vavik nosil punu vriću friških rib ke bi ulovil večer prije. Onda mi je z oka krenula suza, a imel san osjećaj koda je na pod pal kamik.

Tako je nešto teško udrilo moje sjećanje prema tome staron čoviku da san se sav rastužil. Tako suzniimi oči prišal san do mora i pogledal va nebo, a ono je sunce već bilo zad Učke. Pomalo se zmračilo. Sav zbumjen pogledal san na uru i shvatil da je osan ur večer, ali to je bilo nemoguće kad ja znan da san se zbudil prije samo pol ure. Ča se dogodilo, dal je vrime stalo? To će vjerojatno zavavik ostat misterija va mojemu životu

Gracian Čop, 1.g1
Natječaj Grada Crikvenice
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica
Voditeljica: Dubravka Zoričić

Filip Piškulin, 4.g1
Različitost kao bogatstvo
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

Moj nono Jura

Kad se sjetim svog nonića, kojega sam od malena zvala nono Jura, ponovno ga vidim u našem vrtu. U mom sjećanju mi smo u sasvim običnom danu, zajedno među gredicama povrća i nasadima mlađih voćaka. Sad je ta slika u mom srcu uzvišena i neponovljivo lijepa jer mog nona više nema.

Nono Jura bio je miran čovjek, malo je govorio, pokreti su mu bili odmjereni, možda čak i spori. Voljeli smo sjediti na klučici. Nono je gledao prema njivi, a ja sam ustajala i pogledavala u njegovu sijedu kosu i sjajne plave oči... i ponovno sjedala po kraj njega.

Smješkao se i po tko zna koji put govorio mi o rajčicama, jagodama, mrkvici. Danas znam da me mnogočemu što znam o prirodi upravo on naučio.

Svakodnevno, kad bismo se vraćali kući, nakon večere i TV dnevnika koji nono nije propuštao, ja sam se igrala penjući se po nonovim ramenima. Bilo nam je veselo i lijepo.

Nono me je uvijek pratilo na spavanje i pričao mi priče...

Odjednom, više ga nema. U meni žive slike naših šetnji livanjada, vožnji biciklom i puno zajednički provedenih dana na našem imanju.

**Jurja Vidmar 4.g2
Natječaj Grada Crikvenice
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica
Voditeljica: Nada Rosandić-Picek**

Utrka s vremenom

Ova je sekunda odredila da sam dijete. Uzimam u ruke svoju lutku i polažem je na bijelu posteljinu svoga krevetića. Boje su tako lijepe. Svjetlost stvara toplinu u maloj sobici u potkroviju. Sekunda prolazi kao vječnost.

Sljedeći trenutak sam u osnovnoj školi. Test. Strah. Neugodna tišina u razredu. Nemirne ruke čvrsto stišću olovku u ruci «a ili b...možda je ipak c...». Zvjezdana je noć i on je tu. Ohrabruje me zagrljajem. Sutra je novi početak, čeka me gimnazija, nove borbe, dokazivanja, uspjesi...

Na kavi sam. Zrak je zagušljiv od dima cigareta. Ljudi sjede, pričaju, prelistavaju novine. Sjedim s prijateljicom...sutra se seli

Svenja Schott, 4.g1

Afrika

SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

u Australiju. Kazaljke na satu pomaknule su se točno šest minuta od zadnjeg pogledavanja na sat. Šest minuta za osamnaest godina. Trebam li biti tužna? Svaka je sličica značila mnogo u tom trenu. Doticala je zvijezde, mjesec. Osjećaji su bili intenzivni, a sada su samo dio sjećanja. Dio vremena je otisao u nepovrat i sada ga samo sjećanje ponovno oživljava. Ja sam u njemu samo duh koji je pasivno djeluje. Promatram biće, pokušavam ga dotaknuti, upozoriti ga na posljedice – uzalud. Prolazim kroz njegovo djetinjstvo, školovanje, prve zaljubljenosti, strahove, suze, putovanja i u sadašnjosti se s njim spajam u jednu osobu.

Svaki nam novi trenutak pruža mogućnosti, nove odluke koje grade cestu života – naš sud. Nema povratka, samo gradnja novog puta u drugom smjeru. U njemu ćemo ipak nositi ožiljke krivih prosudbi. Nikada nećemo uspjeti nadoknaditi izgubljeno. Korak vremena nanosi bore na naša lica, umor u oči i stalnu žudnju za boljim. Ne primjećujemo sitnice, slijepi smo jer nikada nemamo vremena. Obvezе nas pritišću i mi nestajemo zajedno s njima. Jurimo za »životom« ne primjećujući da ga svake sekunde tkamo. Sličice gomilamo kao hram vremena u kojem nam je bilo lijepo. Tada smo se osjećali ugodno i pojhlepa je zarobila naš razum. Jurili smo naprijed. Živjeli iz dana u dan. Još samo da prođe sutra, još samo ovaj tjedan, mjesec, godina... Vrijeme ne opršta pogreške i mi smo stoga uvijek na gubitku. Zbog nemara, brzopletosti, pretjerivanja...

**Emanuela Cvetinović, 4.g1
Natječaj Grada Crikvenice
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica
Voditeljica: Nada Rosandić-Picek**

Zabok
ΣgporK

Na prethodnoj stranici:

Nikolina Lončar, 2.d

LEPTIR, 2. generacijska nagrada na 11. državnom natjecanju-izložbi učenika koji

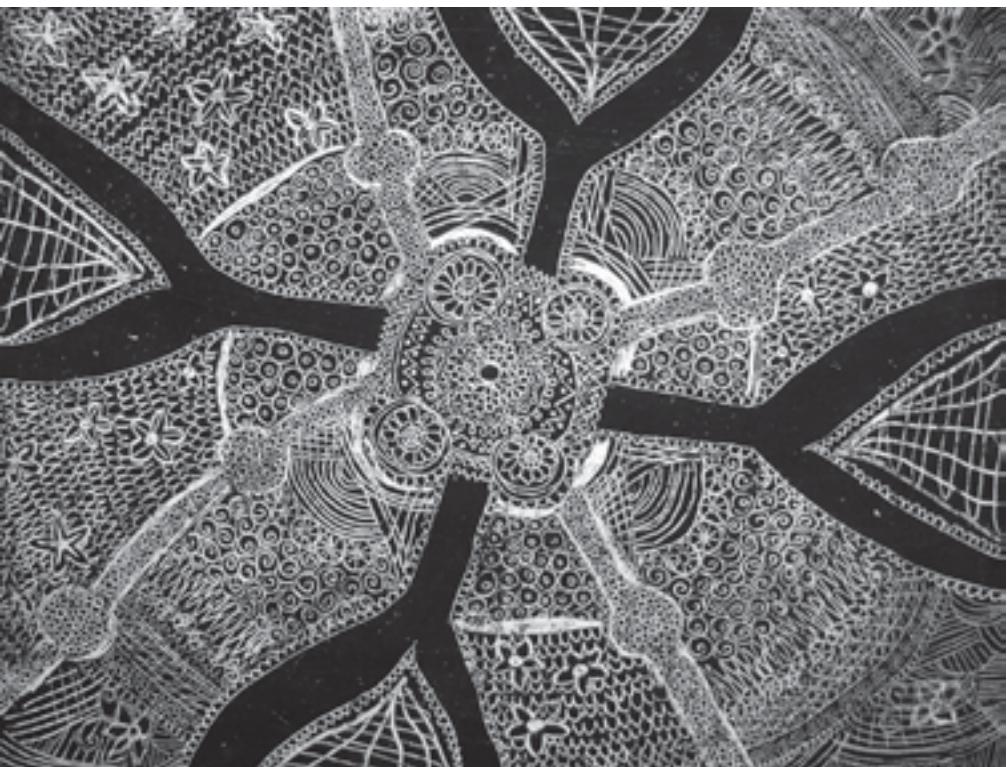
se obrazuju u području likovnih i primijenjenih umjetnosti i dizajna

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Teleskop za kokuši

Još ud mali nuog vliekla me k sebe nekakva sreberna stvar na babičini najži. Luojtrica je prislonjena pri zidu stala i da se spentram po nje je čakala, a crna kmica z najž se po mene zlievala. Douge sam kuraž pribirala, več sam skorem i škuolu genu la pak sam si mislila: "Niesu najža gorša ud matematike."

Glavu sam v ocean kmice purinula, a pred učijami je neke bljesnule. Stara, drvena, prašnjava škrinja v kmicu se skrila i poune liet je čakala da bi ju ja utkrila. Red je red, škrinju sam najprije ščistila, unda sam poklupec vdigla i nuos vu nju purinula. Udjeput su pred me skućile šume kre souseduve kleti i strinina kuruza. Kaj sam bržieše z učijami ubračala tuo več sam vidla. Nebe, hiže i babičinu kravu na paši. Skorem sam v

Ira Vincelj, 8.e

OŠ K. Š. Gjalskog, Zabok

nesvest upala, ta smiešna škatula mi se fejst dupala. Pumalu sam ju zaprla i tihe se spustila pu luojtre v dvurišče. Nekulike dani sam same o te škrinje študierala i v male oknce na najži gledela. Tak su dani prešli, se dok babica nije kuruzu pubrala i v kuružnjak ju spajtljala. Unda je bila posebne dobre volje. Došla sam du nje, pugledala ju v uoči i tihe ju pitala za smiešnu škatulu na najži. Babica je pugledala v oknce na krovu, a unda vu me, pak se prijela za siedu glavu i sela na drvenu kloup, a ja kre nje. Ubjasnila mi je da je tuo ud strica koji je jake rad v nebe i zvezde gledel. On je prešel v Ameriku, a škatula je ustala na najži. Rekla je da ni ona nije znala kak se te čude zove, ali stric je to zval teleskop. Posebne me upumenuła da tuo ne smem dirati, jer je jake važna uspomena. Babica se pumalu ubrnula, a ja sam najbržieše kaj sam mogla udbiežala do luojtre i spentrala se na najža. Snela sam teleskop z škrinje van i nastavila ga kre okna. Teške je bile gledeti čez okne, jer je bile debele i spoucane, zate sam ga utprla i teleskop diela na ukvier. Ubrnula sam se i slučajne, kak nespretna kokuš, purinula ga z okna. Kutural se pu kruovu i opal je na trdi pod pred staru hižu. Splašila sam se kak divlja srnica, srce mi je divljački toukle. V jenem času više nijesam znala kak se zovem. Brže sam pu drvene luojtre biežala. Pupičila sam se, i zelenu travu, kaj sam z nosem dučakala, kak z plugem sam zurala. Vdigla sam se i sa zmazana sam nastavila biežati prema teleskopu. Splašene sam nuos purinula iza vouglia, napravila sam prvi korak i resplakala se kak nigdar prije. Teleskop je bil puniščen, spljoščen i rezbit na stuo kumadičuv. Se sam je pribrala. Niesam mogla veruvati kaj sam napravila. Babica se z trsja vračala.

Sa prestrašena, udbiežala sam iza kukušnjca. Tam mi se žaruljica vužgala! Z souznemi učijami kopala sam grabu. Kokuši i purani same su me gledeli, čak niesu niti jeli. Za me više tičeki niesu pupievali, ruožice niesu dišale, niti suonce nije grele. Stala sam v kmice, z lupatu i teleskopem v rouka. Dobre sam ga zakopala i pritreptala. Rada ga se denes zmislim, još furt tam leži, ruožice po njem rasteju i dišiju, a čuče i pureki o njem mučiju.

Ana Klemar, 7.b
MALA NAGRADA GJALSKI, PRVA NAGRADA
OŠ Ante Kovačića, Zlatar
Voditeljica: Nevenka Šušljek

Kako mene odgajaju

Još dok sam bio u vrtiću, čuo sam za odgoj, ali nisam bio baš siguran što bi to trbalо biti. Mama mi je onda rekla da je to slično uzgoju, samo što uzgajamo cvijeće i životinje, a odgajamo djecu da postanu ljudi.

Vidio sam baku kako na vrtu uzgaja mrkvu, peršin, zelje i krumpir. Kopala je da se sve prašilo, čupala travu i zalijevala. Tad mi je postalo jasno zašto me je mama tako tresla za uši i zašto me je svake večeri tako marljivo zalijevala tušem. Još je rekla da sam prljav kao pajcek.

Rođak Joža uzgaja pajceke, a moja mama odgaja mene i moju sestru. Sve bi to bilo podnošljivo da me odgaja samo mama, ali ne! Tu se uvijek stvori i baka, kao da joj nije dosta graška i cikle pa mora malo i mene uzgojiti, zapravo odgojiti. Stalno recitira: «Prije svakog jela treba ruke prati, nemoj da te na to opominje mati!» Tu je i teta sa svojim stihovima: «Svako jutro jedno jaje organizmu snagu daje!» A kad si konačno zaželim pojesti ta jaja, onda kaže da ne može jer joj trebaju za pohanje. I tetak bi me rado koji put odgojio, ali kad čuje mamin visoki C, odustane od toga. Valjda se boji da mama ne odgoji i njega kad prljavim rukama usvinji umivaonik u kupaonici.

Dok je moj đed još bio živ, znao je reći da su učitelji nekad bolje odgajali djecu nego danas. Puno puta dobio je đed šibom po turu ili «packe» po dlanovima. Daci su se tada bojali učitelja i bili su mirni kao bubice. Moj učitelj to pokušava postići jedinicama u imeniku, ali to jednostavno ne djeluje. Zato mu u tome pomogne moja mama koja nema imenik pa joj preostaje jedino šiba. Dobro, nije baš jedino šiba. Ima moja mama raznih odgojnih ideja. Mislim čak da je pogriješila zanimanje, trebala je postati policajka.

Mama kaže da je moja sestra lakše odgojiva od mene i da su za to krivi geni. Konačno da za nešto nisam kriv ja.

Damir Bilal, 7.a
MALA NAGRADA GJALSKI, DRUGA NAGRADA
OŠ Augusta Cesarca, Krapina
Voditeljica: Ljubica Čudić

Pred zrcalom

Tko sam ja?

Ponekad se osjećam kao da sam sam sam na svijetu. Dani su mi često crno- bijeli. U kutu sobe stoji gitara. Uzmem je u ruke i čarolija otpočne. To su trenuci kad nestane strah od budućnosti i neke stvari iz prošlosti koje bih najradije zatvorio u kutiju zaborava, da nikad više ne ugledaju svjetlo dana. Dogodilo bi se ponekad da nisam znao što bih rekao u ključnom trenutku, nisam odigrao onako kako se od mene očekivalo, nisam shvatio što trebam učiniti da budem uspješan ili prihvaćen.

Obitelj. Bezrezervna podrška i čvrsti temelji, no dokad traje taj topao i siguran zagrljav, pogledi i dodiri povjerenja? Znam, ali me ipak sram pokazati slabost i ogoliti dušu pred njima. U suludoj trci između posla i škole, hobija i obiteljskih obveza, umiruje me njena, majčina ruka na ramenu. Kao da u tom trenutku neki eliksir života ulazi u mene i oživljava strahom umrтvljene želje.

Pobjede i porazi. Znam da koračaju zajedno i žive u skladu. Dok trčim preko "velikog zelenog", dok osjećam vjetar u leđa, a noge u oblacima, ogromna želja pretvara se u snagu i ja znam, siguran sam da letim prema cilju. Zabijam i letim na krilima adrenalina, bodrenja, uzbudjenih povika odobravanja suigrača. Tu sam doma, znam koja je moja uloga. Kad bi barem taj osjećaj trajao vječno i svugdje.

Ponekad nemam ni želje, ni snage, ni sreće. Nitko me ne primjećuje. Mislim da mi to i odgovara. Ispipavam strpljenje bližnjih i ponekad su mi svi nešto krivi. Zabavlja me iščekivanje njihovih reakcija.

Gledam svoje obrve. Mogu ih spojiti u ljutiti luk, mogu ih podići do čuđenja. Sad su nekako tužno opuštene. Kao da ih je nacrtao slikar koji poznaje nju. Jedinu. Jer sad je iščekivanje bolno, a neizvjesnost gori u srcu. Leptiri u trbuhu. Nesigurna koljena i pulsiranje čežnje u ušima. Ne mogu sad pisati zadaću. Bilježnica je puna nesuvisljih crteža.

Želim živjeti samo one dane kad su noge pune vjetra, a misli bistre i precizne. Želim da mi zrcalo svaki dan vraća osmjeh. Opet uzimam gitaru. Sad nježni akordi, sad oštiri rifovi odnose sumnju i strah.

Mislim da se želim upoznati sa sobom. Mogao bih biti sasvim običan dečko. Možda i nadaren za nogomet. Možda i

uspješan u školi, omiljen među vršnjacima.

Možda i odlično sviram gitaru. Vjerojatno imam i sreću da imam potpunu obitelj. Sigurno sam okusio i sladak miris ljubavi iz daljine, zasad...

Drago mi je, ja sam Vinko. Imam trinaest zbnjenih godina.

Vinko Kotarski, 8.e
MALA NAGRADA GJALSKI, TREĆA NAGRADA
OŠ K.Š. Gjalskog, Zabok
Voditeljica: Valerija Novak

Paula Grgurić, 3.d
Dolina kraljeva
Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Jedna sličica

Jesenski tmuran dan... Polako se utapa u razdražujućim zاغorskim međama.

Nevidljivim gudalom svira po tankim strunama jesenskog lišća. Sunce se polagano pomaljalo iza plavičastih vrhunaca, koji još umorno počivahu u prozračnom jesenjem jastuku. Trenutno magličasto plavetnilo. Tako izgledaju jutra u mom predivnom zavičaju.

Jesen u mom kraju, to su rodni vrtovi, vinogradi puni grožđa, na polju zlatna strništa, vozovi bundeva, dozreli kukuruzi, suncokreti. Na rubu šumarka gladno jato čvoraka premeće se u zraku. A onda, opustjela bi polja, stigle bi kiše, mrazovi. Nad obližnje potoke i rijeke spustio bi se suton, a mjesec bi pozlatio žućkastim sjajem paučinu. Sve je puno tajanstvenih zvukova, nigdje nikoga nema. Bregovi se ogledavaju u jutarnje magle i dive se svome liku, raštrkanim selima, pospanim dvorcima davnih plemenitaša, grle toplice s uspomenama na kočije i dame u krinolinama. Nebo je krcato krupnim, zlatnim zvijezdama.

Jesen često sakrije sunce i sja umjesto njega... Spusti se s kišom i kao da pere samoću... Šarenilom svojim probudi čistoću i svakom biću da sjaj svojih blagodati.

A moje Zagorje s treperavom iskrom čuva brežuljke, osluškuje, gleda kako se mijenjaju boje pod jesenjim stopama. Nebo, i vinogradi i oranice se u daljini cijelivaju bez straha da će netko otkriti njihovu tajnu. Općinjen je čovjek tom ljepotom... To je samo moj rodni kraj...

Osjećam kao da netko hoda za mnom. Znam, to je moje Zagorje... Poput bisera u kruni sja i blista u mom srcu... mirisno, tihoo, voljeno moje.

Martin Ozimec, 8.a
MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Osnovna škola Oroslavje
Voditeljica: Vesnica Kantoci

Ljudi i njhove čudi

Vozim se tramvajem prema Poljanama. Vrijeme je promjeno. Čas sunce, čas kiša. Baš kao i ljudi. Promatram ih.

Dvoje se mladih ljubi na uglu Draškovićeve. On se smije sretan. Ona mirno drži kišobran. Pogledom zamišljeno traži dugu na nebu.

Beskućnik duge brade, u improviziranoj kabanici od crne vreće za smeće, traži plastične boce po kantama. Kakve li se misli vrzmaraju po njegovoj glavi? Na jedan kratki trenutak zaledam mu se u oči. Ne vidim ništa. Samo prazninu.

Na uglu Kvaternikova trga stoji skupina kratko ošišanih mladića. Djeluje zastrašujuće. Kao da se spremaju na neku bitku, negdje tamo daleko. Tko zna gdje? Dok stoje tako okupljeni, ljudi ih zaobilaze u širokom luku.

Dvoje staraca smireno prelazi preko zebre. Lice im odiše smirenosću. Mora da su sretni. Na ulazu u Maksimir trčkaraju djeca. Nestrpljivo. Sretno. Roditelji ih gledaju. Neki se smiju, opušteni... neki su zabrinuti.

Promatram more različitih lica. Pokušavam dokučiti kakvi su to ljudi... Jesu li sretni? Kakve su ono suze na licu žene? Radosnice? Ili je samo neizmјerno tužna? O čemu razmišlja dvoje staraca? O vremenu koje je prošlo? I da li možda zato, što su toliko mnogo proživjeli, tako mirno koračaju prema kraju.

Nadam se da oni agresivni mladići neće počiniti kakvu glupost. Da neće nekome nauditi.

Jer svi mi imamo svoje dobre i loše dane. Različiti smo. No to nas ne bi trebalo sprječiti da razumijemo. Ili možda ipak? Svoju sunčanu stranu trebali bi pokazivati češće, ma kako teško bilo. Onu mračnu, tešku pokušati pobijediti smijehom, ljubavlju, istinom... Trebali bi sebe podijeliti s dragim ljudima. Ponekad i s neznancima. Nasmijati se svakom sretno zaljubljenom paru. Beskućniku pokloniti osmijeh, kunu, plastičnu bocu... bilo što što daje nadu. Starcima pomoći da prijeđu cestu. A djeći? Njima tek treba malo prostora za njihove nestašne igre... Sve ostalo shvatit će sami... S vremenom... da život ipak nije bajka... da postoje suze i smijeh...

Franka Ovčarić, 8.b
MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
OŠ Augusta Cesarca, Krapina
Voditeljica: Vlasta Meštrović

Matija Besednik, 4.d

Iz dubine

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Projekt Leo

Sve je počelo prije dvije godine. Najprije su moji starci imali svoja naporna vijećanja koja nalikuju sjednicama Sabora. Replika na repliku. Onda zaključak i odluka je pala.

Stari se bacio na istraživanje po internetu, stara je čitala neke knjige i dodijavala rodbini, prijateljima te svima koji je poznaju. Onda je imala krize i napade sumnjičavosti u izvedivost svega toga, ali ju je stari uporno uvjeravao da ćemo svi zajedno, kao uigran tim, napraviti dobar posao. Mene nitko ništa nije pitao, no to je sve u redu i za moje dobro. Inače, da se mene pita, ja već iz iskustva znam da svaki put kad oni tako detaljno planiraju, ispadne kaos.

Ali, tko zna?

Uzmi zraka!

O.K., kao, klinci na pragu tog razvikanog puberteta imaju neke razvojne probleme, bole ih kosti, mišići, mozak im se odcijepi od tijela, duša besciljno luta, bla, bla, bla, itd....To, naravno, nisam izmislio ja, već tako zbole i moji uvijek zabrinuti starci i skulirani liječnik. Zato oni sad imaju genijalnu ideju da daju novu dimenziju mojem životu, koji zapravo uopće nije tako loš. Ako zanemarim školski stres, naporne starce, glazbeno navudrenog mlađeg brata, stalne selekcije u nogometnom klubu, starije klipane koji nam stalno prijete, ekonomsku krizu u zemlji i svijetu, globalno zatopljenje i opći pad moralnih vrijednosti, da, moj život je sasvim podnošljiv. Samo kad bi me barem pet minuta pustili na miru u mojoj sobi koju, nažalost, moram dijeliti s bratom i njegovim glupim igračkama.

Diši normalno.

Došao je taj trenutak. Bio je zadnji dan nastave pred početak ljetnih praznika. Klatili smo se na ogradi, njihali na lesi. Evo auta, stiže stari. Stara trči van u papučama, (mi to ne smijemo).

Stari nosi kutiju. Veliku kutiju. Spušta je na travu. Otvara. Stara se grči nad kutijom i ispušta neke zvukove koje pamtim iz najranijeg djetinjstva. Ajde da i ja pogledam.

Bijelo. Okruglo. Dva tamna oka nabrijano zure, a noge su već vani. Uskoro je kutija prevrнутa, a moji žniranci rascufani. Vidim staru kako upitno gleda starog, a on slijede ramenima i umiruje ju neuvjerljivo: "To je labrador. Najprivrženiji obiteljski pas. Najbolji izbor za djecu. Naj ovo, naj ono..." Od toga dana

Leo, bijelo pseto, sve što radi, radi naj.

Nemoj disati.

Najprije, moja draga mamica, koja je opsjednuta hranjenjem svoje mладунčadi, uzrokovala je to da Leo nabuja do granica opasnosti od infarkta. Mom dragom tati se to nije nimalo svijđelo. Valjda je uočio neke sličnosti sa sobom. Zatim, nismo ni slutili koliko nas ljudi pozna i zove na mobitel, otprilike: "Dejte si dojdite po pijesa, beži po glavne ceste, nešči bu ga zgazil ilji se bu nešči radi njega rezbil! Kak te pazite na pijesa?!" Dalje, skužili smo da je Leo zaslужan za dobrosusjedske odnose. Diplomatskim jezikom: "Vrag vam dal toga pijesa! Se mi je rože potrgal i šlape raznesel. I još se potpisal z nogu h zraku glji pred vratami. Če ga nete zaprlji, nič vam ne garantijeram!"

Uzmi zraka i diši duboko.

Staru je svaki dan brisala njegove tacke po hodniku. Stari ga je uzaludno pokušavao dresirati. Naučio je samo naredbu: "U kuću!", jer zna da će tamo dobiti klopu. Dobronamjernici nisu sparali rijeći: "Tije pes nič ne posluhne! Ste vi sigurni da nema nekakvu faljingu? A reklji ste da je čistokrvni! Pes mora reda imeti!" To nije pozitivno djelovalo na tatin autoritet. Zar netko

Lorena Blažinić, 8.e
OŠ K. Š. Gjalskog, Zabok

sumnja u njegov odgoj rasne bijele psine? Koja je, usput, slinila, lizala, grizla, trgala, skakala, krala, cufala i zakapala sve redom čega se dočepala. Psina je bila rođena za vrhunske psine! I tako do psećeg puberteta. A onda je Leo počeo patiti od razvojnih tegoba! Oko dvorišta neprekidno je rasla još jedna, viša ograda, no Leo je elegantnim skokom delfina svaki put postavlja novi rekord. Izbezumljeni i posramljeni starci opet su se bacili na istraživanje da bi našli spasonosno rješenje: kastracija. Al evo ti tatinih frendova koji su ih pokolebali: "Pa ke buš pjesu dal jajce odrezati! Pa najte toga delati, pa pes mora iste živeti!" Baš me zanima imaju li isto mišljenje kad su kuse u pitanju?!

Dakle, naš Leo je još uvijek u jednom komadu. Starci mi ne-kak djeluju splasnuto. Stara predbacuje starom da smo nabavili pogrešnu pasminu, a on njoj da je razmazila psa kao i djecu.

Diši punim plućima.

Ako mene pitate, meni je Leo sasvim u redu.

Kad se vraćam iz škole, dočekuje me onim poznatim oda-nim psećim okama, a repom toliko maše od radosti da se bojim da mu se ne otkine. Brani mi na golu i lovi lopte po dvorištu.

Dok šećem svoju bijelu mrcinu, prilaze nam cure i dragaju ga:" Fić, kak ti je ljijepi pes! Daš mi da ga male ja vodim?" I onaj klipan koji mi je raspucao najbolju loptu na krov, drži se na pristojnoj udaljenosti.

Leo je često tema mojih zadaća i vječni izvor vesele strke u mojoj obitelji.

Na kalendaru smo zaokružili njegov rođendan. Vodimo ga na sistematski i nagrađujemo kolačićima poslije cijepljenja. Ku-pujemo mu igračke i vozimo ga na plivanje. Ide svugdje s nama i zaprlja cijeli auto. Kad ga ostavimo doma, na užas susjeda za-vija cijelo vrijeme dok se ne vratimo. Voli kad mu pjevušimo na uho i masiramo šape. Više nas ne dira kad nam dobacuju: "Kaj ste s toga pijesa napravili?!" Zapravo, bilo bi prilično prazno da ga nema. S time se vjerojatno ne bi složili moji starci: "Kaj nam je sve to trebalо?!" Ali, tko njih sad uopće pita. Kraj Lea ne stignu previše visiti bratu i meni za vratom.

Meni više ne ponostaje zraka u prsima. Ja mislim da je pro-jekt, uz određene žrtve, uspio.

Filip Novak, 6.a
MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
OŠ Bedekovčina
Voditelj: Marko Valec

Ribičija

Po kalendaru jesen je već došla, ali se lete još nije štele meknuti. Čak niti listje nije preveć požutele, posmeđele niti pocrvenele. Po nakel ga je bile dosta i veter ga je naganjal i ž njim se igrал lovice i skrivača. Listje se tomu raduvale i od veselja šumele, šumele...

Oča je polehku štihal vrt, mati je nekaj delala po hiže, a deca, Jurek i Anica, nateravali su se po dvorišču. Najemput se Jurek zmislil i pital oču e bi denes popoldan išli ribe lovit. Oča ga je prosil kaj bi zel motiku i za njim drobil debelše grumenje zemle, a Jurek mu je rekел da nemre jer se mora vučiti biologiju pak je prešel h svoju sobu. Mala se Anica ponudila oče da bi mu ona štela pomoći. Oča ju je male gledel, oko vusnic mu je zatancal smeh, ali joj je rekел da je motika vekša od nje i naj se ide igrat.

Za dva dana, a vreme je pak bile prelepe, oča je rezal živicu, a Jurek ga je pital e peju h ribičiju. Oča ga je prosil naj pobira odrezanu živicu i naj ju nosi na kup iza štale. Jurek se počoha iza vuha, veli da nemre jer mora pisati referat z geografije i prejde h svoju sobu. Anica dobeži i veli da bi ona nosila odrezanu živicu. Očeve su se oči zasvetlele, no rekел je Anice da je premala i da bi se same po granju popikavala. Još bi mogla pasti i hpičiti se pak se naj same ide igrat.

Listopad je počel, ali su dnevi bili topli. Oča je te štel skoristiti tak da na najžu popravi obloke. Dojde mu Jurek i pita ga e peju denes ribe lovit. Oča ga je prosil da mu pomore obloke popraviti, a Jurek je rekел da mora čitati lektiru i prešel je h svoju sobu. Odnekud se stvorila Anica i prosila oču da bi mu ona štela pomoći obloke popraviti. Oča joj je rekел da na najižu ima pune paukov, mišov, a morti i šišmišov. Anica je male stala, z nogicu je nekaj šarala po zemle, ali je onda ipak rekla da bi sejene išla z njim na najže. Pak se smeh razlejal po očevu licu. Zel je ofucanu košaricu od pruča, hunju je del čavle i čekič i dal Anice da nosi. Polehku se ona pentrala po rasklimane i škripeče lojtre i nič ju nije bile strah jer je znala da za nju ide oča. Gda su se popeli, bile je nekak kmične dok se nisu prifčili. Anica je najpre po vugliče gledela e su tuj šišmiši. Nije ih bile. Same je bile pune paučine. Ona je dodavala čavle, a oča je pribijal rasklimane obloke.

Drugi dan popolodan Jurek je došel h kuhinju. Tam je bila same mati, a on ju je pital gde je oča. Mati mu je rekla da je z Anicu prešel h ribičiju.

Helena Galovac, 8.a
MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
OŠ Konjščina
Voditeljica: Marija Tahija

Marta Tušek, 6.c
OŠ K. Š. Gjalskog, Zabok

Važna žena u mom životu

...je moja mama. Ona je vrlo zaposlena učiteljica iako ima manju satnicu od mene. Očito voli djecu kad nas je rodila troje. Valjda je računala da ćemo joj pomagati u kuhanju, pospremanju i pranju, o okopavanju vrtića da i ne govorim. Tu smo je možda malčice razočarali, ali ipak je vedra. Često zaključuje da obožava gledati kako se veselimo, a najveća nagrada poslije napornog dana su joj naši osmjesi. To možda samo lijepo zvuči, ali imam i dokaz! Još se nije dogodilo da nam unatoč umoru ne ispeče palačinke, ma kako kasno bilo. Mmmm, palačinke! Mi volimo palačinke. Znamo se mi odužiti tako da ju pustimo s tatom u kino. Tako smo zaokružili priču o davanju i primanju.

Mama baš i nije stvorena za tehniku. Tu je ovisna o tati. Ali je zato ona moderna žena pa uvijek uspije naći vremena za sebe i svoje ženske potrebe. To otprikljike funkcioniра ovako. Žene se ne smiju s godinama zapustiti, (vrišti iz svih ženskih časopisa), zato se treba baviti sportom. I eto ga, moja mama je počela s frendicima odlaziti na kuglanje, čak i na natjecanja. Nema veze što su uvijek zadnje! Dalje, s tim istim frendicama svaki vikend organizira kartanje, ali više razgovaraju nego što kartaju, zato jer ne znaju kartati. Mama vodi računa o liniji, pazi na prehranu, što manje jede to je konfekcijski broj veći. To je valjda jedna od onih mudrosti koje kažu da su žene misteriozna bića.

Mama ima smisla za pravdu pa uređuje naše odnose u obitelji, po principu – svakome po zasluzi. Povremeno je spopadne malodušnost pa viće na nas i predbacuje nam zašto se ne možemo igrati kao sva normalna djeca! Dobro, to je bio ekstremni slučaj, kad smo se sestra i ja gađali blatom preko ceste. Previše smo riskirali da nas susjedi primijete. Onda ispadne da je mama natukla dobru kondiciju jer nas ima snage ganjati po cijeloj kući. Nek još netko kaže da kuglanje nije koristan sport!

Mama voli držati predavanja. Na poslu i kod kuće. To je sigurno zato što njezina profesija zahtijeva nošenje posla kući. To može biti vrlo naporno, zato nemamo ništa protiv da se mama što češće opušta i popušta.

Kad sve zbrojim i oduzmem, mama je napravila dobar posao, u kompi s tatom, naravno, što se tiče sestre, brata i mene. Mi smo njezin najveći uspjeh, samo što to moramo stalno dočekivati. Ali, to i nije neki problem, jer mama to zbilja zaslu-

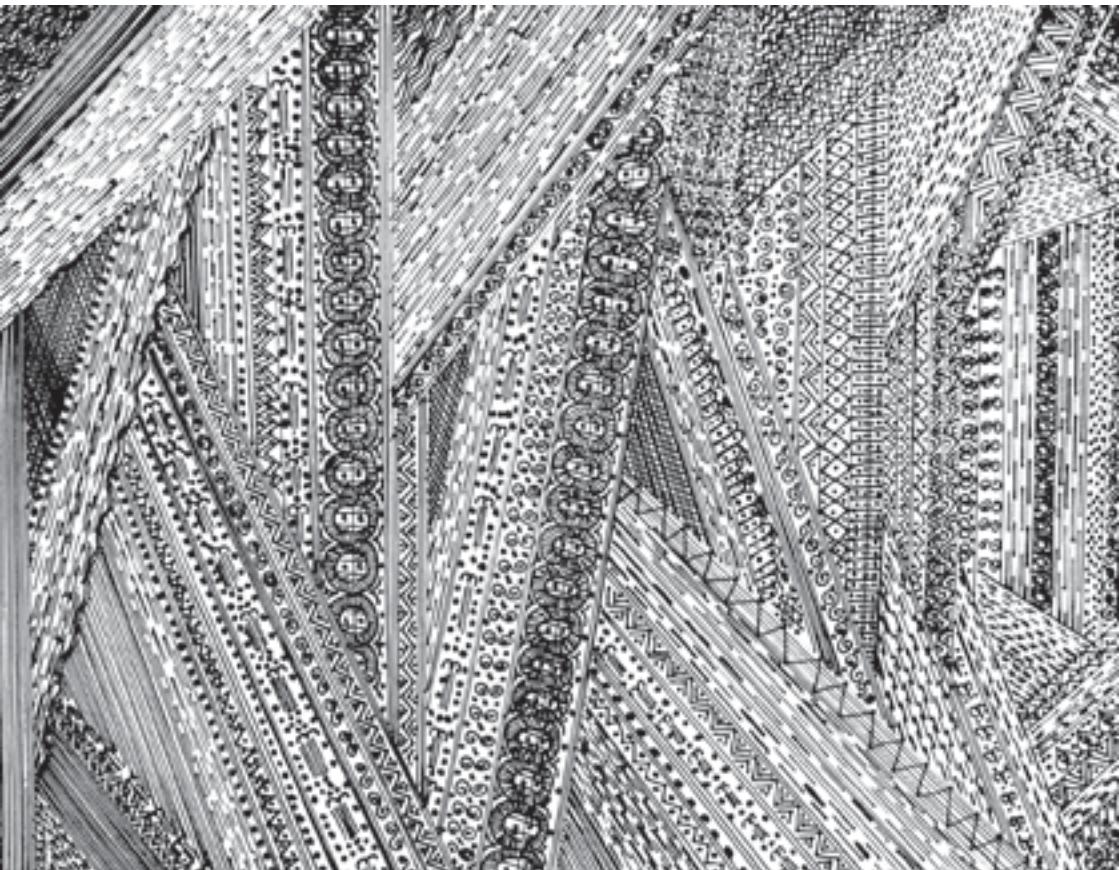
žuje. Zapravo, kad bolje razmislim, sve se opet svodi na priču o davanju i primanju. I to nas je mama naučila. Svatko od nas ima svoju cedulju s obvezama. Mama ima puno cedula, tatu i nas. I tople, nasmiješene oči, ponekad samo za mene. Onda kad najviše treba.

Lovro Bašić, 8.e

MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD

OŠ K. Š. Gjalskog, Zabok

Voditeljica: Valerija Novak

Marija Idžanović, 8.e

OŠ K. Š. Gjalskog, Zabok

Moj ključ

Čudan naslov. Slažem se. Ipak, da krenemo. Na svijetu je oko šest i pol milijardi ljudi. Bebe, djeca, odrasli i starci... Većina posjeduje svoje ključeve. Možda odmahujete glavom čitajući - bebe. E, pa čak i one! Znate one gumene ključeve velikih formata kojima se bebe igraju? Jasnije sada? Djeca nose "ključić oko vrata". To je najčešće ključ od kuće, a možda i od lokota bicikla. Odrasli... E, pa s njima postaje već malo komplikiranije. Svakakve "drangulije" od ključeva nose oni. Treba im – tako kažu. Ključevi od auta, od kuće, od stana, ključ od poštanskog sandučića, ako žive u zgradu, onda i ključ od spremišta, ključ od garaže (u ovom slučaju dolazi čak i do zamjene ključa daljinskim – i, onda su djeca lijena?!), poneki nose ključ od ograda; ne biste vjerovali, ali upoznaj osobu koja nosi čak i ključ od kupaonice (tko je tu lud, ne znam ja); ključ od škole ako su učitelji; ključ od ureda ako rade u nekoj *firmi*; pazite ovo: čak i ključ od šahta... I, tako bla-bla dalje. Svakakvih ključeva, uglavnom nepotrebnih. A gospode se onda čude kako to da ih bole ramena! Pa da, kad nose teške torbe. A što je u torbama tako teško? Ključevi, naravno. Razmislite malo! Dolazite sada do zaključka zašto u modu dolaze sve veće i veće torbice, bolje rečeno torbetine? Upalila vam se lampica? Pa, i mislila sam da hoće. Stari ljudi u većini slučajeva postaju pametniji pa smanjuju količinu ključeva. No, je li zaista tako? Većina svoje ključeve nosi u novčaniku koje zatim sakriju u unutarnji džep kaputa. Strah od bandi i lopova. Tako to. Nikad dosta opreza. Lopovima je zbilja jako teško kad uoče ogromnu grbu na grudima starijeg muškarca. Misle sigurno da je to ogroman prišt ili tako nešto. Holter zasigurno.

Namjerno izostavih jednu grupu ljudi. *Teenegeri*. Nema ju ključeva, mislim imaju, ali oni ih ne *nosakaju* posvuda sa sobom. Oni svoj ključ od kuće sakriju pod otirač ili iza tegle za cvijeće. Tako nešto. A odrasli njima kroje pamet. Ne želim ulaziti u daljnje diskusije. Mislim da je samo po sebi sve jasno. U ovu grupu spada i moja malenkost. Ja nemam ključ od kuće. Baka mi je uvijek doma. Posjedujem jedan jedini jedincati ključ. Ključ od motora. Tu kreće moja priča. U ključu nije ništa posebno, iako je motor blago rečeno zakon. Pravo blago je ono što visi na ključevima. Pogadate? Privjesci. Jedan jedini ključ i

dvadesetak različitih, malih i velikih, u boji, s natpisima i bez, ludih privjesaka.

Krenimo redom. Motor dobih u trećem mjesecu ove godine. Dobih ključ. Na njemu prvi privjesak: "Croatia osiguranje – uvijek s vama". Možda mislite da sam luda kad nosim tu glupost? Kakve posebnosti ima u njemu kad je star i razdrapan? Baš nikakve. Poseban je u tome što je prvi koji je obješen na ključ.

Drugi je išao mali trol. Bilo je lijepo sunčano vrijeme. Odjednom je oblak prekrio Split. I pljus, kiša je padala kao iz kabla. Usred sunčanog popodneva. To ja zovem peh. "Trčil!" vi-knula je teta. I svi pobjegosmo u Turbolimač. Raj za dječicu. "Joj, gle ove slatke gumene ključeve za bebe", reče moj mlađi brat. He-he... malo dalje ugledala sam ih. Cijela posuda puna zelenokosih, crvenokosih, plavokosih, žutokosih pa i ljubičastokosih trolova. Izabrah ljubičastokosog mališana s rukama na leđima...

Na ključevima visi i mala polovica srca. Druga polovica je kod moje priateljice. Znam, zbilja ženskasto i bljaki-slatko, ali priateljica...

Zatim sitni, plišani, žuti psić. Kurila sam u gripi oko četreset stupnjeva. Mama ga je donijela da me utješi. Odmah pala temperatura i glasno sam uzviknula: "Čudo!" Ha-ha, moš' si mislit. Ali psić je svejedno sladak.

Tu je medo punjen kuglicama koje se miču. Zapravo, nemam pojma otkud mi on, jednostavno osjećam neku magičnu povezanost. Zez.

Moram spomenuti i Papu Štrumfa kojeg je tata zapravo poklonio mami prije mog rođenja. Bilo je cijelo selo Štrumfova dok ih se nisam dočepala i prisvojila ih. Nakon prsvajanja ostao je samo Papa Štrumf. Ostale je zarobio Gargamel. He-he...

Imam i ovcu za sreću koja izgleda kao krava. Nedefinirano je što je zapravo. Ja i dalje ostajem pri svome. To je OFCA I GOTOVO.

Svakakvih živina još tu ima (sad i rime slažem). Dakle, jedna buljooka sova koja mi je doletjela iz Opatije. Medo koji određuje raspoloženje. Kad stisnete gumbić na njemu, pokaže vam kako se osjećate. Da vam prišapnem: Nije da je baš često u pravu. Medo laže. Ali, nemojte ga tužiti. Dalje ide leptirić koji je zapravo visio na olovci. Lea i ja imamo iste. Gledam ga upravo. Mislim da nema noge. Kako sleti na cvijet? Možda ih je sakrio? "Always friends" privjesak došao je čudnom pošiljkom. Dežu-

ram ja tako jednog dana kad dolazi do mene jedan moj prijatelj.
"Odeš mi na kiosk po sendvič?" pita, stavi deset kuna na stol i
otide. U presavijenoj novčanici ležao je privjesak ZAUVIJEK
PRIJATELJI. Razni *smajlići* drže se za opterećeni, jadni ključ.

E, sad recite vi meni: kako reagirati kad vam majka donese
zmajića koji se ljuti, a ispod njega piše "Mamino čudo(VIŠTE)".
Odlučila sam joj ne zamjeriti. Znam da je jako opterećena na
poslu. Nije lako biti profesor. Malo se jednostavno *stiltala* pa je
umjesto privjeska "MAMINO SUNCE" donijela ovaj. Oprاشtam
ti, mama. Ipak, najdraži mi je onaj mali plavi pingvin. Podsjeća
me na darovateljeve plave oči. Podsjeća me na to kako mi zaista
ništa ne *fali* u životu, zapravo, svi me oni podsjećaju na to.

Ima tu još dosta toga, ali da ne duljim. Smisao je uvijek isti:
ja sam jedna luda *opićena cura* s hrpetinom igračkica. Ha-ha.
Možda se zaista tako čini. Svi govore da stvari ništa ne znače.
Što će vam onda toliki ključevi? Stvari dijelim u dvije kategorije:
one nepotrebne i one na prvi pogled bezvrijedne, a najveće
su materijalno blago. Pitam vas ja: trebamo li u životu zaista
toliko ključeva?

Mirta Kuštan, 3.a

PRVA NAGRADA GJALSKI ZA SREDNJOŠKOLCE

Srednja škola Pregrada

Voditeljica: Danijela Barilar

Crtež broda

Znam da je negdje sat otkucao ponoć. Znam to, osjećam vrijeme. Tog svemoćnog tiranina. Na nebu je pun mjesec dje-lomično prekriven oblacima. Nema mjesecine koja bi me spustavala, koja bi ograničavala grozote koje mi more već ionako umorne misli. U daljini čujem mutni zvuk psećeg laveža. On me osjeća baš kao što ja osjećam vrijeme. Mirna ljetna večer postala je komešanje zbivanja. Od bespuća sve kao da se svelo na ovu ulicu. Moj svijet je postao košnica košmarnih radnji. Zvukovi u virovima putuju u noć. Nečije uzinemireno dije-te plače. "Nema bauka", roditelji ga tješe, ali ono zna da sam stvaran. A kad bi samo oni znali... i oni bi postali dio paralelne stvarnosti ove nakazne ulice uskovitlanih zvukova.

Uživam u slatkom mirisu šećera koji moj mozak tako vješto reproducira. Volim noć. Ona je moj paravan, moja savršena ljubavnica. Ne osuđuje me, a opet mi toliko pruža. Klizim ulicom u zaklonu sjena. Nevidljiv već ionako rijetkim prolaznicima ove demonske ulice. Znam da je ja činim demonskom. Upravo to me uzbudjuje i daje mi objašnjenje čemu ovi postupci. Nije sve uzaludno. Znam da pripadam svrhovitosti i da me svrhovitost postavila za krvnika i žeteoca njihovih duša. Svi oni imaju svrhu - postati moje žrtve. To će im i omogućiti kad dođe vrijeme. Ali zasad polako, smireno. Ne smije doći do pogreški jer posljedice će biti katastrofalne. Tada će slučajnost preuzeti glavnu riječ, a to je... to je... nedopustivo! Ja sam glasnik sudbine dok se ne odredi drugačije ili dok ne zabrlijam. A u ovome što ja radim pogreške nisu dopuštene. Znam to, osjećam to. Glasovi su mi rekli. Glasovi? Ne, nema glasova! Znaš ti dobro da ih ima. Oni vode glavnu riječ. Ma svejedno. Ipak sam ja poslanik i izvršitelj. Glasovi, ako uopće i postoje, podređeni su mojoj volji. Oni možda biraju moje žrtve baš kako su i mene izabrali za vršitelja svojih želja. Ali ja im ne bih oduzimao živote kad ne bih znao da je to jedina ispravna stvar za učiniti. Kvota svrhovitosti mora biti ispunjena. U protivnom će nastupiti kaos. Sveopći kaos slučajnosti.

Zaustavio sam svoje kretnje u dubokoj sjeni, pogled mi je prikovan za kuću s crvenim vratima preko puta. Znam da je to moje današnje odredište. Glasovi mi to šapuću. Niz kralježnicu kao da mi prolaze trnci nedozvoljene nelagode. Kao da

sam ovu kuću već negdje video. U snovima možda. Kao da sam pred cijele oceane vjekova prolazio tim kolnim prilazom. Nešto nije u redu s ovom kućom. Previše me privlači. Nije važno. Posao mora biti obavljen. Kroz sjene prilazim kući. Bešumno. Ta crvena vrata kao da imaju neku čudno moć nada mnom. Prije provale uvijek pokušam otvoriti vrata. Većina ljudi zna, osjeća da će umrijeti, da je svrhovitost došla po svoje, pa mi omogućavaju ulaz ostavljajući vrata otvorenima. Iako sam se bojao ovih crvenih vrata, znao sam da će biti otvorena. Ušao sam u kompleks zidova kuće bez ikakvog prevelikog truda. Vođen slijepom željom za ispunjavanjem kvote. Posao je posao. Pa makar to značio biti bauk. U kući, koja mi je i dalje djelovala neobično poznato, osjetio sam prisutnost žene. Usamljene žene koja miriše po šećeru. Upijao sam energiju kuće i ona me neobično strašila. Zastrahujuća je bila pomisao da sam već bio ovdje. Da sam hodao ovim hodnicima i uspinjao se ovim stepeništem koje kao da me vodi u neku bezizlaznu halucinaciju. Osjetio sam smrt u zraku. Ova kuća je sudbonosna, ovaj otkos je zasigurno posljednji. Nisam stvarao preveliku buku hodajući stepenicama, ali ipak, što sam mogao protiv starih zaboravljenih zvukova ove kuće. Znao sam da me žena u sobi čeka, jer žene i njihov instinkt za osjećaj opasnosti... Znao sam da ću morati biti brz. Ova soba će postati njena grobnica.

Odškrinuo sam vrata onoga za što sam vjerovao da je spača soba - znao sam da je to spavača soba zbog toga što je pulsirala panikom. Niz zidove se slijevala mračna želatina nepoznatog podrijetla. Vjerojatno vidljiva samo meni. U toj sobi boravila je smrt. Iako sam je donosio mnogo puta, nikad još nisam osjetio ovako intenzivno. Banuo sam u sobu i silovito zamahnuo sjekicom posred kreveta te shvatio da je krevet prazan. Čuo sam jecanje iza sebe i namjeravao sam se okrenuti i dovršiti ono što sam započeo. Ali u trenutku kad sam pogledom prošao sobom, u meni se sve sledilo. Vrijeme kao da je stalo. Kao da se cijeli univerzum pomaknuo i svo postojanje slilo u ovaj trenutak. Na zidu je visio crtež. Dječja žvrljotina, ali ipak su se mogle razaznati linije broda. Brod je stajao nepomično na pučini, a na njemu su se mogla vidjeti ozbiljna lica mornara. Stajao sam općinjen zureći u sliku. Djelovala mi je poznato. Kao da sam je ja jednom davno nacrtao. Kao da je ovo bio moj dom, moj život. Taj je brod dio mene. Znam to, osjećam ga unutar sebe. Nosim njegovu uspomenu. Ali... znači li to da mi je ova žena majka?

Pri toj pomisli, strašnom neznancu ukopala se sjekira po-

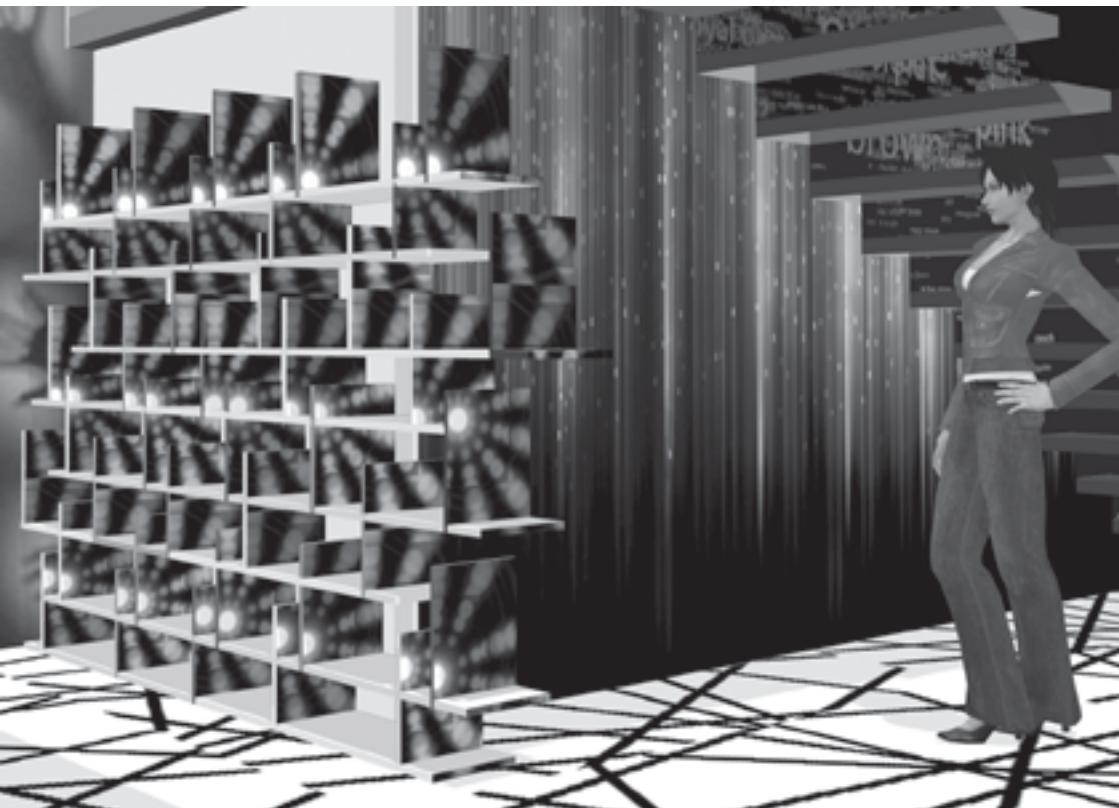
sred glave. Sjekira vođena rukom umorne starice koja nije imala volje za život, ali ju je jako zasmetalio to što taj ogavni stranac tako nastrano bulji u sliku koju je nacrtao njezin davno nestali sin. Zadnja misao stranca bila je: "Možda ipak ne postoji svrhotost, već samo slučajnost. Izgleda da je ipak sve bilo uzalud."

Zrinka Jurec, 3.g

DRUGA NAGRADA GJALSKI ZA SREDNJOŠKOLCE

Srednja škola Zlatar

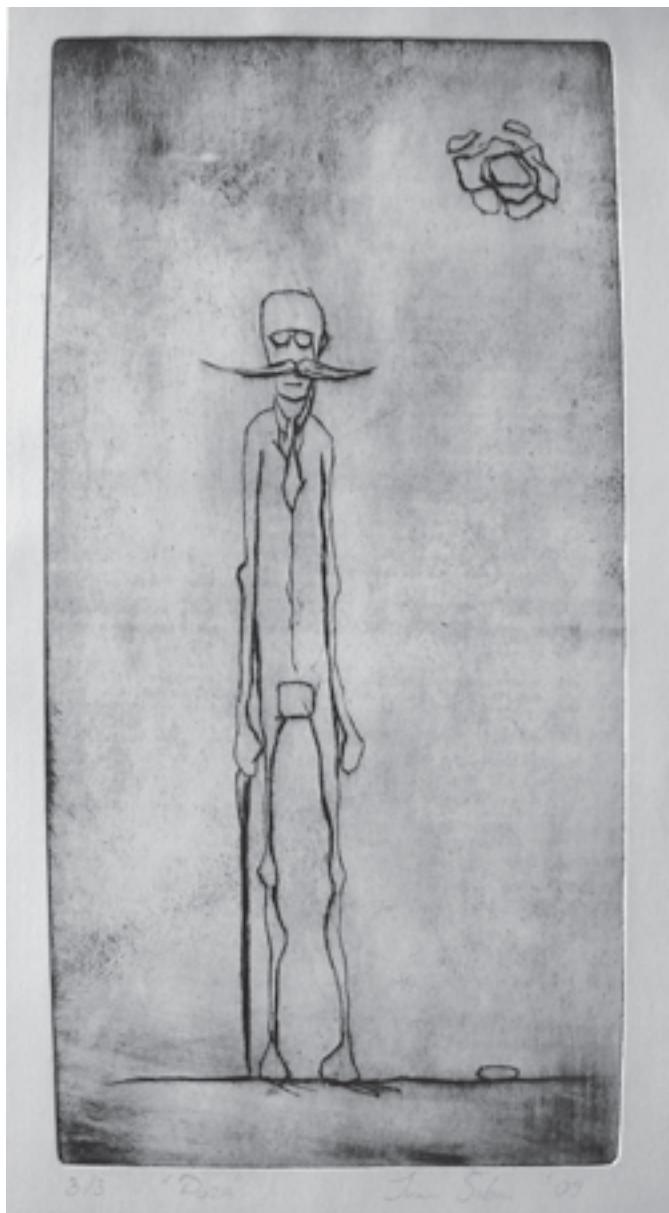
Voditeljica: Ivančica Tomorad

Ines Špiljak, 4.d

Sustav polica Kaleid

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Ivan Šaban, 4.d
Ksaver Šandor
Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Ludnica

Miris palačinki...čaj od mente...bratova glasno navijena glazba...

Zvuk tatine igrice...škljocanje mamine olovke...špica bakine omiljene serije...

Ludnica!

Svako malo se čuje: "Lorenaaa, donesi mi...",

"Dodi dolje, trebam te!",

"Seka, daj mi pomogni..."

Konačno mir! Moja sobica! Tihi zvuci omiljene glazbe...
Drijem...

"Lorena, dođi na chat! Hitno je!"

Prokleti mobitel!

Dobrodošli na chat, molimo Vas upišite svoju lozinku.

"Marina, kaj je toliko bitno?"

"Gle, ovo kaj ti budem sad rekla, nikome ni rijeći! Jasno!"

Škriiiip...

"Seka, daj mi dodji pomoći matematiku. Ne kužim!"

"Ne mogu sad! Ostavi me na miru! Reci tati!"

"Ajde, slušam, Marina. Kaj je bilo?"

"Mislim da sam trudna!"

Tres! Zar baš sad mama mora prati suđe?!

"Hahaha... Dobra fora! Daj, zbilja, probudila si me, nisam raspoložena!"

"Ne, ozbiljno ti kažem...Ujutro sam kupila onaj test...i..."

"Jesi ti normalna??? Imaš šesnaest godina, Marina!"

"Ma nemoj, prosvijetlila si me! Radije mi reci kaj da radim?"

Din-don...din-don...

"Donateoooo, daj odi otvoriti vrata! Kaj si gluhan?"

"A jesи ti sigurna da si trudna?"

"Da...užas! Mama će me ubiti."

"Smiri se prvo! A s kim si bila?"

“Pa s Lukom, znaš da smo već tri mjeseca skupa?”
“Prepostavljam da nisi ni njemu rekla?”
“Naravno da ne, ostavio bi me iste sekunde...Sve sam izgubila! Povjerenje roditelja, dečka...sve!”

Imate novu poruku u vašoj e-mail pošti!

Koga briga??? Sad me odjednom svi trebaju!

“Marina, koju je boju pokazao test?”
“Pa plavu, Lorena! Trudna sam! Katastrofa!”
“Plavu? Marina, pa plava je negativno!”
“Ali...kako? Bila sam sigurna...Nisam pročitala upute...
Kako? Jesi li sigurna?”

“Da, upravo sam pročitala na internetu!”
“Hvala dragome Bogu! Da nema tebe...ako me ne bi roditelji, sama bi se pokopala! Hvala ti puno!”

“Ništa...samo ubuduće ipak pripazi...Mislim da ti još to ne treba!”

“Naravno da ne...Hvala još jednom! Sutra te častim kavom.”

“Lorenaaa, silazi dolje! Večera je na stolu!”

“Ajde, vidimo se! Moram ići! Zovu me na sve strane. Bokić!”

“Ok, bokić!”

“Lorena, idi bratu pomozi! Ja ne mogu!”

“No, dobro, idem tata!”

Naravno da on ne može kad igra igrice!

Lorena Sitarić – Knežić, 2. r.
TREĆA NAGRADA GJALSKI ZA SREDNJOŠKOLCE
Srednja škola Orljavje
Voditeljica: Barica Gradiški

Valentina Kučiš, 4.d

Art art art

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Ljubav i smrt

“Policija je nakon tri mjeseca pronašla osumnjičenog za automobile nesreću u kojoj je poginula mlada djevojka. Osumnjičeni I.S. ostavljen je je ispred policijske postaje prebijen. U džepu mu je pronađena slika stradale I.K., a na poledini “1306 Lucas”. Policija ne može odgnetnutni značenje.....”

Gustu šikaru isprepletenih krošanja listopadnog drveća probijalo je blještavilo mjesecovog odraza i osvjetljavalo cestu koja je povezivala planinarsku kuću sa selom. Povjetarac je lagano premještao oblake u nizu, koji su zaklanjali zvijezde i na mahove činili potpuni mrak. U trenucima potpunog mraka pojatile su se krijesnice kao milijuni malih vodiča i pokušale usmjeriti izgubljenu dušu koja je lutala šumom. Ljeto je završavalo, praznici gotovi. Bilo je već dosta kasno i jedan po jedan parovi su napuštali zabavu. Atmosfera je bila predobra. Dva benda svirala su uživo i natjecala se koji će izazvati urnebes, glamu te ples pun nepravilnih divljih koraka, koje znamo samo mi mlati. Prošla je ponoć. Ivana je došla do mene, pokisla, kao da nismo na zabavi već na karminama. “Nitko ne može doći po mene. Nemam prijevoza kući, a sutra moram u zagreb rano ujutro.” – govorila je tužno. “Ma ne brini. Ja ču te odvesti.” – rekao sam. Na licu joj se pojavio mali znak zadovoljstva, no i dalje je bila nemirna. “Tamo, kod onoga kamena, desno”, nastavila je nakon nekoliko trenutaka, “tamo je ona budala Igor, moj bivši. Cijelu večer me proganja. Stalno mi je za vratom. Pijan je. Ivane, molim te odvezi me odmah kući jer ne mogu više biti tu...” – govorila je promuklim glasom sa suzom u oku. “Ne briši. Samo da javim Matku da me zamijeni za šankom da ne bude problema.” - rekao sam i otiašao potražiti Matku. “Nekome se posrećilo.” – naklapao je Matko. “Istina da sam zaljubljen u nju, ali...” – filozofirao sam. “Pazi kako voziš sine!” – napomenuo mi je. “Hoću, Čaća.” – pozdravili smo se i krenuo sam prema Ivani. “Evo lady, možemo krenuti.” – nasmijao sam se i otvorio vrata auta. Polako smo se spuštali cestom. Makadam, prepun rupa i hrpa šodera koje su iziskivale punu koncentraciju u vožnji. Ivana je bila kraj mene. Kad je ona kraj mene, sve što radim, radim najbolje što mogu. Ona mi daje sigurnost. Player je u autu svi-rao i mi smo se lagano vozili i razgovarali o fakultetima. Kamo

planiramo na prijemni. Odjednom sam u retrovizoru ugledao svjetla. "Sigurno Goran vozi Mariju kući." – mislio sam u sebi i to podjelio s Ivanom. "Znaš, puno ti hvala Ivane. Ti is uvijek tu kad mi je potrebna pomoć, zaista si dobar prijatelj, baš si Lucas..." – nasmijala se i primila me za ruku koja se nalazila na mjenjaču. Osjećao sam se predobro, bio sam presretan. "Uvijek Ivana, al nisam Lucas, to i sama znaš...." – rekao sam i nasmijao se. Svetlo se sve brže približavalo. "Koji luđak vozi tako brzo, sletit će s ceste, budala!" – mislio sam u sebi. Ivana se držeći svoju ruku na mojoj, osjećala sigurnom i sretnom. Auto iza mene imao je uljkijućena duga svjetla. Refleksija iz retrovizora mi se direktno odbijala u oči i zasljepljivala me. "Tko je ta budala iza nas?" – rekao sam glasno. Ivana se nije zamarala, samo je mirno sjedila. Usporio sam, samo što auto nije stao i mahnuo mu da me obide. Odjednom: "Bum!" Pokušao sam kočiti, ali ništa! On me i dalje gurao po cesti. Ivana je počela paničariti, skakala je po sjedalu, vikala da se maknem, da stanem.... ali kako kad ne mogu. Auto klizi, ne mogu ga zaustaviti. Ivana je počela plakati. Oko nas provalije, ništa se ne vidi. Izgubio sam kontrolu nad vozilom, sletjeli smo s ceste, udarili u drvo.... Osjetio sam miris benzina. Pogledao sam prema Ivani. Glava joj je klonula na desno rame, bila je u nesvijesti, lice u krvi, teško je disala.... Izvukao sam nas iz auta. Ivana se osvjestila. "Dobro je, živi smo." – tješio sam ju. "Ivane... Ivane!" – pokušala je nešto reći. "Pššššš...nemoj govoriti." – i pogledom sam joj pokušao reći da će sve biti u redu. Teško je disala, bila je sva u krvi. Zapuhao je hladni povjetarac. "Ne dam ju, Bože ne dam ti ju!" – govorio sam u sebi. Pokušao sam ju smiriti i utopliti, ali bilo je kasno. Pogledala me svojim krupnim smeđim očima. "Ivane, ja..." – pokušala mi je nešto reći, ali nije mogla. Zvao sam je, ali uzalud. Auto je eksplodirao. Eksplozija je probudila mještane. Te noći, moja duša zauvijek se izgubila na ovom svijetu, obuzela ju je hladnoća i gorčina. Bijes je kolao krvlju, a mržnja pojela srce. Bio sam bijesan na sve, na Boga, na sebe, na vrarga....postao sam nijem. Pojavila su se dva automobila. Ljudi su izašli iz vozila i dotrčali do mene. Zvali su hitnu i policiju na mjesto nesreće... odvezli su nas u bolnicu. Nakon bolnice, policija me odvezla u postaju. Trebao sam ispričati sve što se dogodilo i čega se sjećam u vezi nesreće. Uskoro je policija otkrila vlasnika auta koji nas je izgurao s ceste. On!!!! U glavi mi je bilča samo osveta. Suze su mi navirale na oči, a krv bjesnila. Matko je došao po mene i zagrljio me. "Joe, drži se." – šapnuo mi je u uho. "Boli...boli." –

jecnuo sam. "Znam, ali ustraj" – govorio je čvrsto i držao me u zagrljaju. Cure su plakale. Često molim za njenu dušu jer moja je izgubljena od onog dana. "Ivana, oprosti mi, molim te. Sve bih dao da si tu, da sam ja poginuo, a ti preživjela. Policija ga ne može naći, skriva se, ali ja ću ga naći i osvetiti te. Zaklinjem se nad tvojim grobom. Prije neću spoznati mir." – poljubio sam njezino ime i otišao.

.....Pročitavši brojke "1306", Matku se ozarilo lice jer je znao da je Ivan živ i zdrav te da je ulovio Igora. Znao je da je Ivan smirio dušu i da sada negdje u miru oplakuje Ivanu.

Ivan Draganić

NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD

SŠ Krapina

Voditeljica: Dunja Belošević

Marija Plečko, 4.d

Odraz utiska - otisak odraza

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Istina o Supermanu

Jeste li se ikad zapitali zašto u današnje vrijeme nema superjunaka? Zašto oni žive samo u crtanim fimovima, stripovima, mašti i pričama? Možda bi logičan odgovor na ovo pitanje bio jer ne postoje, ali zašto se ne bismo, u idućih nekoliko izgubljenih trenutaka, okrenuli nadrealnom i posvetili se neobičnom objašnjenju ovog posvemašnjeg problema jer uistinu svijet ne bi bio zanimljiv da mu (iako ih nema) nisu potrebni Superman i ostali superjunaci.

Budući da na svijetu nema dovoljna količina kriptonita koja bi uspjela onesposobiti Supermana, javlja se pitanje: gdje je on zapravo? Opcija prva: ostario je i umro. Razlog protiv: čovječe, pa to je Superman. Opcija druga: zauvijek je ostao mlad, zaljubio se i živi sretno dalje. Razlog protiv: čovječe, pa to je Superman. Razlog treći: modni kritičari su ga toliko puta oblatili da je i on napokon odustao od nošenja donjeg rublja s vanjske strane hlača. Razlog protiv: nema ga! Upravo u prethodnoj rečenici leži tajna Supermanove motivacije u borbi protiv kriminala, a upravo u tome i leži njegova borba s vjetrenjačama.

Prava istina o Supermanu nikad nije ispričana i on sam ju je vrlo vješto skrivao od svijeta, ali istina uvijek izade na vidjelo (isto kao i njegovo donje rublje). Prvi dio priče je istinit, on uistinu dolazi s planeta Kriptona, ali nitko ne zna da je Superman zapravo bio modni kreator koji je uspio izdizajnirati samo jedan komad odjeće u mnogo, mnogo, mnogo primjeraka. Bilo je to plavo-crveno superjunačko odijelo s gaćicama s vanjske strane. Veoma odvažan potez za ono vrijeme (i za sadašnje, mora se priznati). Svoju kreaciju nije uspio prodati ni jednoj velikoj modnoj kući (ah, ti hipiji, zbilja nisu znali što je u trendu). Nakon dugotrajnog lutanja seoskim sajmištima (možda je bio čak i u Zlataru) našao je rješenje. Modna linija za superjunake. Kad je već stigao na Zemlju i posjedovao sve te supermoći, zašto ih ne iskoristiti profitabilno? I tako je nastala posve nova i neочекivana modna linija s gaćama s vanjske strane. Tako su uz male promjene svoje kostime dobili Hulk, Spiderman, Batman i mnogi drugi. Kao propagandu iskoristio je uvijek popularnu i plemenitu - borbu protiv kriminala. Ali dogodilo se nešto strašno. Nešto što ljudska osjetila nikad nisu pojmila - pojavio se lik sa savršenim modnim osvještenjem i to na tamnoj stra-

ni. Lex Luthor, zakleti Supermanov protivnik. Kako su obojca bili poslovni ljudi, a nisu željeli priznati da je spašavanje svijeta samo paravan za buđenje modne svijesti u ljudskim marionetama, potpisali su sporazum o vječnom rivalstvu na području zločina. Ali Lex Luthor je igrao pokvareno. Podmitio je sumnjičive tipove a'la Modni Mačak da pišu protiv gaća s vanjske strane odijela. Time je počela borba s vjetrenjačama Clarka Kenta, koju će dugo i bezuspješno voditi protiv sila tame, braneći se izjavom: "Praktičnije se tako oblačiti." Borio se za svoje ideale ne odstupajući, ali znao je da nema smisla. Nastupilo je 21. stoljeće metroseksualaca koji ne mogu shvatiti u čemu je stvar. Nakon mnogo godina borbe protiv kriminala, odustao je. Nije više imao snage ni vjere u svijet nakon mnogo tužnih godina, srce mu je opet zaigralo na ritam Psihomodo popa "Linoleumboy, superheroj" u čijem videospotu Linoleumboy hoda zagrebačkim ulicama noseći donje rublje na način vidljiv svima. Nije mu na pamet pala tužba zbog otuđivanja patenta, a začudo ni zov njegove prirode za povratkom u kostim, već se javila samo jedna misao: "Isuse, kako to smiješno izgleda."

Zadovoljan sobom jer je odustao od svog patenta na vrijeme, shvatio je da je on pobijedio svoje vjetrenjače, a da je sad red na Linoleumboyu da učini isto. Ako i vama padne na pamet slična ideja, upitajte se je li zbilja praktičnije nositi gaće preko hlača dok suzbijate kriminal.

Zrinka Jurec, 2.g
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Srednja škola Zlatar
Voditeljica: Ivančica Tomorad

Još jedan uspjeh...

Trenutno želim biti samo obično lajavo dijete. A ne dijete koje leži u bolnici. Trenutno želim biti samo ja. Sa svim svojim životnim uspjesima koje ponekad podcjenjujem...

Sklapam oči i poželim da je ovo još jedan sasvim običan dan, koji počinje na sasvim običan način ...

(Njegove ruke me konačno zagrle...) Bzzz... “Aaaa, glupi alarm. Svako jutro, aaaaa...” Odjednom panično sjedam na krevet. Prevrćem cijeli krevet da bih našla izvor tog nepodnošljivog zvuka. I opet se po tko zna koji put pitam kako normalna osoba može svaki dan izgubiti mobitel/alarm u krevetu. Prolazi minuta, i ja još uvijek ne mogu naći to čudo. Tresem poplun, prevrćem jastuke, ni traga od mobitela. Nepodnošljiva buka se nastavlja. Konačno shvatim da sjedim na mobitelu. Ugasim alarm i pogledam koliko je sati. “Ah, imam još minutu...” kažem i ponovno legnem. Zatvorim oči i pokušavam prizvati natrag onaj predivan san. Ali, po glavi mi se vrte samo današnje obaveze. Iskopčam sve svoje misli i počnem tiho pjevušiti. Sva sreća pa me nitko ne čuje. Nakon nekog vremena pogledam na sat. Već je sedam sati!!! Brzinom munje izlazim iz kreveta, poplun završava na podu, oblačim traperice, prevrćem po neurednom ormaru tražeći majicu, nakon dvije minute jurim u kupaonicu. Istovremeno perem zube i češljam se. Da, tek nakon nekoliko trenutaka shvatim da to baš i ne šljaka. Izlazim iz kupaonice i derem se: “Di mi je lova za jesti?” Tek onda shvatim da sam jučer spremila sve u torbu, uključujući novac. “Nema veze, našla sam. Bok!” kažem glasno i odjurim iz kuće i prije nego mama uspije shvatiti što se desilo. Još jedan životni uspjeh, stigla sam na bus...

Ulazim u školu. Vučem se do ormarića i pokušavam se sjetiti koje zadaće moram danas prepisati. Dolazim do ormarića, i nakon teške muke uspijevam ga otvoriti. Tako sam ponosna na sebe. Još jedan uspjeh, otvorila sam ormarić...

Sjedam na pod, pokraj Eme i Zvjezdice. Mršavica još nije došla u školu, a Zaljubljena je zauzeta. Počinje još jedan tipičan dan. Svi se žalimo na iste stvari: profesore koji pitaju, užasne zadaće, glupo dizanje rano ujutro. Ispričam neki vic koji samo ja kužim, jer je prejadan. Onda ga pokušam objasniti Zvjezdici i ona počne umirati od smijeha, jer moja teorija još jednom nema smisla. A iz Eminih usta čuje se samo: “O, moj Bože!”

Imam prijatelje, još jedan uspjeh...

I polako preživim još jedan dan u toj ustanovi. Konačno zvono za kraj sedmog sata. Nisu me pitali, nisu shvatili da opet nemam pojma. Nisam dobila jedan. Još jedan životni uspjeh...

Odlazim u knjižnicu i posuđujem neki *ljubić*. Našla sam knjigu koju želim pročitati. Još jedan uspjeh...

Dolazim doma, bacam torbu. Pozdravim mamu i tatu. Samo mene se čeka za ručak. Zvjerko i ja pokušavamo se dogovoriti tko će kome dodati sok - strava i užas! Pojedem ručak, operem suđe... Još jedan uspjeh...

Odlazim u svoj blog, probijam se do kreveta. Lupim se u koljeno (masnica broj deset). Pokupim poplun s poda. Podignem torbu, vadim knjige iz torbe. Spremam se učiti. I dok se pripremim, prođe me volja pa samo prolistam po bilježnicama. Još jedan uspjeh briljantnog uma...

Sjedam ispred *kompa*. Puštam malo glazbe u sumorno (i umorno) srce... Spajam se na *net*. Igram poker na *faceu*. Dopsujem se s *ljudovima*, maltretiram Zvjezdicu. Palim magičnu kutiju. Gledam utakmicu, dobivam okladu... Još jedan životni uspjeh....

Spremam knjige u torbu. Pokušavam pospremiti sobu. Razgovaram na telefon sa Zaljubljenom. Pokušavam napisati smisleni sastavak, odustajem od te zamisli nakon dvije minute. Zov interneta je jači. Dolazim na *msn*, upoznam Zvjezdicu sa svojim najnovijim teorijama... Smijem se, još jedan životni uspjeh...

Gasim sve uređaje u sobi. Legnem u krevet. Razna stvorena u mojoj sobi bude se. Vještice, strašila, dupini, zvjezdice... počinju svijetliti u mraku. Razmišljam o još jednom tipično lošem/dobrom danu. Uvjeravam samu sebe da nisam uludo potrošila još jedan dan, uvjeravam se da nisam promašaj. Još jedan uspjeh, tonem u san.

Ali ovo nije sasvim običan dan. Ovo je dan ispunjen doktorima, sestrama, pikanjem i bijelim kutama. I svi moji uspjesi tako su daleko od mene. Svaki moj mali uspjeh sad mi je tako drag. Svaka jurnjava po kući u zoru, sve muke s ormarićem, sve šale s prijateljicama, svaki tren moga sasvim običnog dana. I ova bolnica još je jedan uspjeh, jer mi je pokazala koliko sam zapravo uspešna...

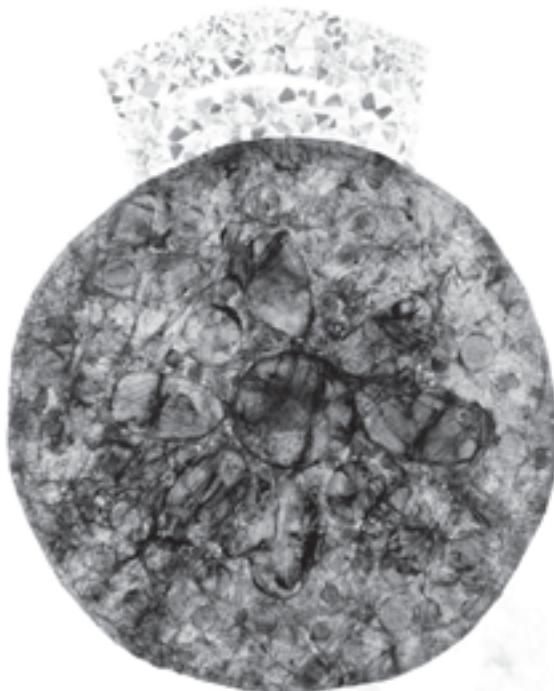
Valentina Vrabec, 3.a
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD

Srednja škola Pregrada
Voditeljica: Danijela Barilar

KAJ za naviek živi!

Denes je došle takve vrieme da se pri sakumu poslu išče da imaš velike škuole, da znaš delati za onu "vešmašinu" koj zoveju kompjuter i da znaš bar jednuga stranuga govora. Si su ponureli za tiem. Saki bi štel znati govuriti, i tuo pud obavezne; američkuga, švabskuga (kak bi rekel muoj pukojni soused) i pitaj Boga, duo zna se kakvuga. Več moreš najti čuveka koji bolj zna te američki nek svuoj dumači. Za ve je pri nami glavni te famuožni književni ili kak ga zoveju STANDARDNI. Sigde ga v Hrvatske trebaju znati tak koj se si moreme normalne spumi-nati i razmeti.

Sakumu je njeguv spomenjek najlepši i v srcu najdražeši, pa tak i sakumu Zagorcu i Zagorke njeguv kaj. On je ud furt tu negde znami, furt nas prati i nigdar nas ne ustavil. Em je jene vrieme on bil glavni i ostal bi du dien denes. Bil bi lakši nek de-

Ines Horvat, 3.d

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

nešnji, sam da naš dragi gospod Gaj nie zmislil da bi neka slova mogla imeti još neke kerefieke. A opet da nie njega, nej denes imeli tak liepi č i č, š i ž. Baš si mislim kak bi bile, da ne muoram gruntati gda nekaj pišem ej ide kvačica il; crtica. Rupčić bi jednustavne bil roupček, a pjesma bi bila pesma. I fajrunt!

Kak god bile da bile, kaj je još furt tu i nikam ne zginul dok god ima ljudi koji ga hočeju njeguvati. Iak je kaj puznati, još furt ga zamiečaju v kout. Ima takvih koji bi šteli da se zaburavi. Bormec ni te denešnji mladi du njega nič ne držiju. Ve im je hit da se spuminaju pu muderni. Em brat brata više ne zove drugač nek "buraz", se im je "kul" i si se na neke "furaju". Duo bi ih razmel!?

Zagorca si drugač lučaju. Misliju si: "Če je seljak, da je mam i bedak", al nie baš tak. Zagorci su senek ljudi rođeni z malu maturu i najbuolji pajdaši na svetu. Kakev on god da bil, za naviek bu ostal veseljak.

Mi sme se valjda več privčili da nas drugač lučuju. Če koji Zagorec duođe v Zagreb il dolje na more i počne guvuriti pu zagorski, lučuju ga kak bedaka. A če koji Dalmatinec duođe vu Zagreb ili vu Zagorje, mlati pu svojem i nie ga briga ej ga ti razmeš koj il nič. Ud furt nas vodiju pud pijance i zatupance i kričiju da nam je vine kiseliš, a tak neke more puvedati same nešterni zmotanec. Da pozna sam jenuga Zagorca, nej si tak mislil. Stalne sme nekumu na tapete, a najgorše ud sega toga me fpiči gda veliju da se svadime za saki čošek grunta i saki kumadič njive. Eeej, da sme mi na vlasti, nej Slovenci iskali falačec našuga morja... A najgorše ud sega, koj me još bolj zažge su vici na račun Zagorcuv. Jen mi se je baš zasiek v pamčenje. Ide uvak: "Koji je glavni grad Zagorja?.... Gurice, em se razmelli!"

Da si nej ve nešči mislil da ja ne znam guvuriti pu književni i biti fina, nee! Znam ja biti fina da treba, al rajši guvorim pu zagorski. Koj je tvoje, tvoje je. Tvuoya zemljica, tvuoya slubodica! I da ti zemeju se na ovumu svetu, njou ti nej mogli zeti jer one koj je na srcu, tuo je same tvoje. Ta rieč dumača, te Kaj nam mili, ud naviek i za naviek ž njim boume dični bili!

Antonija Furda, 3.u
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Srednja škola Zlatar
Voditeljica: Ljerka Gajski Markulin

Kukuruz

Znao sam da je uzbudjena i zbumjena i nadrogirana i da u ovoj prenatrpanoj torbi nema ništa korisno.

- Zašto te tvoje proklete cipele ruže?

- Jer su štikle, kretenčino. I jer su mi prevelike. I jer su strgane.

Mislim da joj je ovo bila sedma cigareta. Bacila ju je u kukuruz. Trzaj. Prestravljeni lice. Šapat.

- Brzo, brzo, brzo, brzo, brzo učini nešto.

- Dobra večer!

Prenapuhana faca. Pivski trbuš. Nekvalitetna policijska kapa. Potreba da bude diktator.

- Ajde gospod. Vidiš da je punoljetna. Ima štikle.

Hvatam joj ruku. Hladna je. I trese se.

- Tko ti je kupio te cigarete?

Brzo disanje. Tišina. (Zar je baš morala tako jako drhtati Zubima da si odgrize jezik?)

- Kažem ti da je punoljetna.

Noćna svjetiljka u njezinu facu. Razmazan tuš oko očiju. Razmazan ruž oko usana. Grize krvave usnice i škica u njegovo žuto svjetlo.

- Cura, nisi ti ona s vijesti koja je pobjegla od doma?

- Daj ajde. Punoljetna je, ne čuješ dobro?

Zagrlio sam je. Smrdjela je po bljuvotini. I pucala me briga za to.

- Ne, nisam pobjegla od doma. Ja bježim od doma. Vel'ka ti je to razlika.

Njezin glas. Njegove oči. Moj adrenalin. Dižem joj nogu, zatim i drugu. Skidam štikle. Debeli stoji i zbumjeno gleda. Bacam mu štiklu u facu. Psiće nam mame. Druga štikla leti na mjesto na koje nije želio da doleti. Podižem je. Mislim da je lagana. Maše nogama.

- Što ti je smiješno, glupačo?

- Čini mi se da me škakljaš.

Zvuči kao da je sretna. Cigarete joj padaju negdje u kukuruz. Trčim dalje. Moram je odvesti što dalje.

- Što ti je smiješno, majmune?

- Škakljaš me kosom.

- Toliki si kreten da te ne mogu škakljati. Samo voljeti.

Kukuruz. Kukuruz. Kukuruz. Jesam li otrčao dovoljno dale-

ko? Jesam li uopće? Padam. Ipak je teška.

I nadrogrirana je.

- Imaš pljugu?

- Ne.

Ležimo na travi. Mjesec izgleda kao da nam se smije. Glas joj je uspavanka.

- Nazovi taksi. Hoću do Pariza.

- Sviđa mi se ideja.

Tišina. Diše. I žmiri. Usta su mi suha. Žedan sam.

- Kupit ću ti nove štikle kad stignemo.

- Neće jako ružiti. Obećavam.

Legla je na moj trbuš. Zapetljao sam prste u njenu kosu. Sviđalo mi se sanjati tako.

**Hana Kunić, 2.a
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD**

Prva gimnazija Varaždin

Voditeljica: Tatjana Ruža

Viktorija Mak, 7.c

OŠ K. Š. Gjalskog, Zabok

Moja mama voli sapunice

Moja mama voli sapunice. Otkad se na *telki* pojavio onaj zgodni glumac William Levy, moja je mama – poludjela. Svakog dana u pola jedan sjedi pred *telkačem*. Kad iz škole dođem kući, odmah mi ispriča što se tog dana dogodilo u sapunici. Moram priznati da mi je njezino zanimanje počelo ići na živce. Nije joj čak dovoljno da gleda jedanput, već se ujutro diže i gleda reprizu serije iz prethodnog dana. Sve mi je to nekako čudno. Ne znam što se s njom događa?!

Prekjučer je stigla iz DM-a s vrećicom prepunom kozmetičkih preparata poput sjajila za usne, sjenila za oči, pa čak i bojom za kosu. Čula sam da je telefonom nazvala frizerku da se dogovori za termin *pravljenja frizure*. Tata pak izgleda kao da je ljubomoran: samo šuti i promatra što se događa s njegovom voljenom ženicom. Moram priznati da mi je u neku ruku žao tate, ali što mu ja mogu kad on ne gleda sapunice.

Međutim, mama i ja imamo isti ukus, naime Levy se svida i meni. A što se tu može? Ništa! Mislim da će mamino druženje s Levyjem potrajati malo dulje jer, kako sam na internetu pročitala, serija ima čak 194 nastavka. To znači da bi druženje moglo potrajati čak i čitavu zimu, sve do trećeg mjeseca iduće godine. Jao si ga tati! Neće mu biti druge nego da zajedno s mamom, ako želi biti u dobrom odnosima, počne gledati istu sapunicu. Na kraju krajeva, ima i vrlo zgodnih ženskih likova koji bi se njemu mogli svidjeti, pa bi rezultat bio neodlučan.

Živi bili, pa vidjeli!

Lidija Jadek, 2.a

NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD

Gimnazija Antuna Gustava Matoša Zabok

Voditeljica: Sandra Babnik Lončar

Osmijeh anđela

Crni oblak nad gradom, ulicom, zgradom i... mojom sobom. Uvijek je tu. Stoji...

I ne miče se.

Četiri bijela zida. Ležim na krevetu i buljim kroz tek oprani stari prozor. Ruke mi izbodene, malaksale, plave. Nema nade. Nema sunca...

Zvuk sata oglašava se u kutu. Kazaljke kao da su na istom mjestu. Kao da su stale. I vrijeme je stalo. Ne postoji. Gledam tupo, zamišljeno, bolesno, prazno... Sjećanja...

Ležim u sveže pokošenoj zelenoj travi, rukama pruženim prema modrom nebnu. Cvrkut ptica. Uživam u njihovoj pjesmi! Miris. Dodir. Ona...

Blijedo lice. Meki vrat. Porculanske oči. Osmijeh anđela.

Sestra je nečujno ušla u sobu i zatvorila prozor. Ignoriram ju. Osjećam miris tekućine koja kaplje u moju venu... Širim nosnice i udišem što više mogu. Otvaram oči. Zobena kaša stoji pred mnom. Hladna. Ne želim je. Sjetim se majčine tople juhe... Samo bih nju još jedanput htio okusiti. Uzdah. Pogled prema gore... Strop je već odavno počeo pucati na rubu od raspadanja. Baš kao i ja.

Maslačci se žute, a kapi rose još stoje na zelenoj ogradi. Ja trčim, smijem se. I Ona se smije sa mnom. Ni vjetar nas ne može dostignuti. Oči nam sjaje. Čvrsti stisak ruku. Usne na usnama. Osjećaj savršenstva.

A, onda... napipana kvržica. Zašto se moralo dogoditi? Baš meni.

Ruke mi lagano podrhtavaju... kapljice znoja spuštaju se niz moje čelo. Srce mi kuca sporo. Presporo. Umor. Kroz maglu vidim Čovjeka u bijelom, sijede kose, naslonjena na trošna vrata s papirima u ruci... I osmijehom na licu. Zar je moguće i

nemoguće?

Bože, hvala Ti!

Suze vlaže suhe usnice... Nada...

Sunce me obasjava... Osjećam snagu i toplinu.

Ana Šefček, 2. r.

NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD

Srednja škola Oroslavje

Voditeljica: Barica Gradiški

Kazalo

Sofija Keča: PoZiCa - četrnaesti put! **0 0 5**

L i t e r a r n i r a d o v i

Poreč

Alen Perčić, Fotosinteza sreće **0 0 9**

Dunja Kureljak, Vrata glasova **0 1 2**

Nina Čuš, Biti okružena svjetлом, a živjeti u mraku **0 1 4**

Toni Kukurin, Buđenje **0 1 6**

Jana Kos, Facebook nas spaja i razdvaja **0 1 9**

Emili Černeka, Gdje su zlatne ptice ljudskih snova? **0 2 2**

Anđela Dejanović, Igračke bez duše (osvrt) **0 2 5**

Marck Ćorić, Let života **0 2 8**

Leona Bokulić, Prah smo i sjena **0 3 4**

Aleksandra Tuneski, Un bambino nell'nima **0 3 7**

Teodora Zdeličan, Mi pacerebbe tanto poter scrivere nel mio diario
che... **0 3 8**

Carlotta Egon, Se fossi un animale sarei **0 4 0**

Endy Staraj, Vorrei essere già grande o forse no **0 4 1**

Crikvenica

Ena Ljubanović, Morda se ne pozabi **0 4 5**

Hana Car, Bura u Crikvenici **0 4 6**

Iva Šumonja, Čovjek i među ljudima može biti sam **0 4 8**

Arijana Stanković, Frula **0 5 0**

Antonella Domijan, Sjedim na žalu, očaralo me more... **0 5 1**

Emili Šegulja, Sreća je nešto što dolazi u raznim oblicima, i tko je
može prepoznati? **0 5 2**

Iva Pahlić, Zašto su u našem društvu neki ljudi bogati, a drugi
siromašni? **0 5 4**

Steffani Maravić, Biti svemu blizu **0 5 6**

Ena Đipalo, Hvala ti, mama! **0 5 7**

Luka Jeličić, Snijeg u Primorju **0 5 8**

Maja Krištafor, Tišina **0 5 9**

Tamara Tepavac, Pozivam za svjedoka vrijeme početak i svršetak
svega - da je svaki čovjek uvijek na gubitku **0 6 0**

Eduard Šubat, Tužna štorija o jednoj barki **0 6 2**

Azzaro Mujić, Bit ću... čovjek **0 6 4**

Gracian Čop, Divno je moje malo mesto **0 6 5**

Jurja Vidmar, Moj nono Jura **0 6 7**
Emanuela Ćvetinović, Utrka s vremenom **0 6 8**

Zabok

Ana Klemar, Teleskop za kokuši **0 7 3**
Damir Bival, Kako mene odgajaju **0 7 5**
Vinko Kotarski, Pred zrcalom **0 7 6**
Martin Ozimec, Jedna sličica **0 7 8**
Franka Ovčarić, Ljudi i njihove čudi **0 7 9**
Filip Novak, Projekt Leo **0 8 1**
Helena Galovac, Ribičija **0 8 4**
Lovro Bašić, Važna žena u mom životu **0 8 6**
Mirta Kuštan, Moj ključ **0 8 8**
Zrinka Jurec, Crtež broda **0 9 1**
Lorena Sitarčić - Knezić, Ludnica **0 9 5**
Ivan Draganić, Ljubav i smrt **0 9 8**
Zrinka Jurec, Istina o Supermanu **1 0 2**
Valentina Vrabec, Još jedan uspjeh... **1 0 4**
Antonija Furda, KAJ za naviek živi! **1 0 6**
Hana Kunić, Kukuruz **1 0 8**
Lidija Jadek, Moja mama voli sapunice **1 1 0**
Ana Šefček, Osmijeh anđela **1 1 1**

L i k o v n i r a d o v i

Poreč

Nina Bauk **0 0 7**
Katarina Žipovski **0 1 0**
Helena Šoljan **0 1 3**
Gabrijela Ritoša **0 1 5**
Ivana Augustinović **0 2 2**
Ariana Kovačić **0 2 4**
Antonio Vuk **0 2 9**
Stjepan Mostahinić **0 3 3**
Elizabeta Ravnik **0 3 6**
Gabrijela Ritoša **0 3 8**
Katarina Žipovski **0 4 2**

Crikvenica

Laura Stilin **0 4 3**
Ivana Tominac **0 4 5**
Mirjam Jekić **0 4 7**
Marko Davide Prpić **0 4 9**
Stella Smirnov **0 5 1**
Tara Ahel **0 5 3**
Ivona Velić **0 5 5**
Sara Prpić **0 5 9**
Marin Klarić **0 6 0**
Valentina Slavujac **0 6 3**
Filip Piškulin **0 6 6**
Svenja Schott **0 6 8**

Zabok

Nikolina Lončar **0 7 1**
Ira Vincelj **0 7 3**
Paula Grgurić **0 7 7**
Matija Besednik **0 8 0**
Lorena Blažinić **0 8 2**
Marta Tušek **0 8 5**
Marija Idžanović **0 8 7**
Ines Špiljak **0 9 3**
Ivan Šaban **0 9 4**
Valentina Kučiš **0 9 7**
Marija Plečko **1 0 1**
Ines Horvat **1 0 6**
Viktorija Mak **1 0 9**

